Hồi Mười Sáu
Dông Tố Qua Đi Trời Lại Sáng

Thần Hành Vô Ảnh cắn răng, vừa định liều mạng kháng cự thì cánh tay của Bách Biến Chưởng đã đặt lên bả vai lão, muốn động thủ thì cũng đã muộn rồi.

Bắt giam Thần Hành Vô Ảnh xong, Do Nhân Kiệt hỏi:

- Hoa Sơn tả thủ thần kiếm Chu hiệp và Long Môn bát thủ nhân viên Khổng hiệp hai vị ấy đã tìm đến đây chưa?

Bách Biến Chưởng gật đầu:

- Rồi! Hai người đều bảo sớm đã nhận thấy bộ mặt đạo đức giả của Đỗ Môn tú sĩ, chỉ khổ nỗi nhất thời không sao thoát thân được, họ chẳng thể nào ngờ Tụ Thủ Thần Y lại do ngươi giả mạo. Sau khi lên thuyền, nhận được mảnh giấy viết của ngươi đưa đến, thật vui mừng và cảm kích khôn tả.

- Còn Tố Liên?

Bách Biến Chưởng cười:

- Ả nha đầu ấy hả? Ả ta đã mắng chửi ngươi rất là thậm tệ!

Do Nhân Kiệt cười bông đùa:

- Mắng chửi "Nhân Kiệt ca ca" hay là "lão tặc râu dài trời đánh"?

Hai người cùng cười phá lên.

Trong sương phòng có người giọng ngái ngủ phàn nàn:

- Này, trời chưa sáng, nói khẽ một chút được không?

Do Nhân Kiệt ngạc nhiên:

- Ồ, có phải...

Bách Biến Chưởng cười lớn tiếng nói:

- Này, kẻ mà ngươi muốn đánh đã đến rồi đây, hãy ra đánh mau!

Người trong phòng "à" một tiếng, theo sau lại "ầm" một cái như là từ trên giường lăn xuống, rồi thì cửa bật mở, một người cao to lực lưỡng chạy ra, chính là Hà Đại Bảo.

Do Nhân Kiệt đứng lên cười nói:

- Xin lỗi! Xin lỗi! Báo hại Hà đại ca đã hoài công một chuyến đến Ba Đông.

Hà Đại Bảo đến gần, đấm mạnh một quyền vào vai chàng, toét miệng cười nói:

- Đòi đánh chỉ là trong lúc tức giận thôi. Huynh đệ, mỗ vừa đến đây là hiểu hết mọi sự ngay. Lão đệ tốt lắm, bây giờ thì chúng ta đã hoàn toàn tự do rồi.

Bị y la ó lên thế này, cả hậu viện thảy đều thức giấc. Những người lần lượt xuất hiện gồm có Tiêu Dao Thư Sinh, Kim La Hán, Kỳ Chính Thủ, Tả Thủ Thần Kiếm, Bát Thủ Nhân Viên, Hồ Hạt Tử, Dương Đại Ma, chỉ thiếu mỗi Thiên Sơn Hắc Y Hiệp Trịnh Tráng Vi.

Do Nhân Kiệt thấy những người thân quen đã tụ hợp gần đầy đủ, hết sức vui mừng, lần lượt chào hỏi xong, chàng nhìn ân sư hỏi:

- Còn Trịnh hiệp đâu?

- Đã đến Nhạc Dương rồi!

- Để xem xét động tĩnh đôi bên ư?

Tiêu Dao Thư Sinh gật đầu, đoạn hỏi chàng về quá trình trở lại Quân Sơn vừa qua.

Do Nhân Kiệt kể lại xong, Tiêu Dao Thư Sinh gật đầu nói:

- Phen này ngươi đã cứu được Tố Liên và mời đến Chu hiệp và Khổng hiệp, đồng thời còn lừa bắt được Thái Công Minh. Chủ yếu cũng nhờ vào sự hợp tác của Thi Đức Tu, đủ thấy họ Thi đã có lòng hối cải. Chỉ cần lão ta cứu sống một ngàn người đúng như lời đã hứa, sau này hãy để yên cho lão ta được rồi.

o O o

Tại Quân Sơn, Đỗ Môn tú sĩ sáng hôm sau nghe bảo hai vị phó giáo chủ đã đang đêm bỏ đi, nhất thời tột cùng hoang mang, chẳng thể nào hiểu ra được nguyên nhân.

Lão bình tĩnh phân tích, Tụ Thủ Thần Y là do lão đã mạo hiểu cứu về, đâu lẽ nào lại quay về với kẻ địch.

Bằng chứng mạnh mẽ nhất là nếu Tụ Thủ Thần Y có mưu đồ gì khác, lẽ ra là phải giở trò trong thuốc, vậy mà sự thật lại trái ngược. Tụ Thủ Thần Y đã hết sức nhiệt tình chữa khỏi chứng bệnh thầm kín lâu năm cho lão.

Tụ Thủ Thần Y có thể nào chạy sang phía Thiên Ma Giáo chăng? Điều này càng không thể có.

Sáng nay lão đã phóng thích Lãnh Nguyệt Tiên Tử Vưu Thu Hoa về Nhạc Dương, phía Thiên Ma Giáo không cần hỏi cũng biết chứng bệnh của lão do ai đã chữa khỏi, chạy sang đó khác nào tự chui đầu vào chỗ chết còn gì?

Còn về Thần Hành Vô Ảnh thì càng đơn thuần hơn, chỉ cần rời khỏi Quân Sơn, bất luận gặp Thiên Ma Giáo hay Thiên Sơn Tam Nghĩa đều chỉ có một con đường chết mà thôi.

Đỗ Môn tú sĩ xưa nay vốn tự phụ túc trí đa mưu, phen này kể như hoàn toàn bế tắc, lão hỏi hai nàng hầu họ đều bảo là không biết. Lại hỏi những chạm gác bên ngoài, mọi người đều nói như nhau, bảo hai người đi rất ung dung, cười nói vui vẻ, chẳng người nào có vẻ bị đối phương uy hiếp cả.

Sau cùng hỏi chiếc ngư thuyền đã chuyên chở hai người, ngư gia ấy nói bởi hai người đều là phó giáo chủ nên đã không hề sinh nghi, chỉ biết là họ đã chong đèn chơi cờ trong khoang thuyền, thỉnh thoảng có cãi nhau vài tiếng, rồi lại hòa thuận. Sau cùng đã lên bờ gần thành Lăng Ky, lúc rời khỏi thuyền cũng chẳng có hiện tượng gì khác lạ.

Việc hai phó giáo chủ đi mất, nghiêm khắc mà nói, sự tổn thất đối với Thiên Đạo Giáo cũng không nghiêm trọng lắm, bởi võ công của họ rất giới hạn, không đương cự nổi với bất kỳ người nào trong Tứ Đại Kim Cang hoặc Trường Bạch Lục Tuyệt.

Vấn đề nan giải của Đỗ Môn tú sĩ hiện giờ là biết ăn nói thế nào với Kim Hoa Ma đây?

Hiện nay, hai cha con Kim Hoa Ma là một lực lượng chẳng thể xem thường. Ngoài pho Huyết Hoa Chưởng của lão ma đã đạt đến trình độ lư hỏa thuần thanh, có thể dùng để đối phó với Thiên Ma Giáo, quan trọng nhất là lão ma còn có một số thuộc hạ đắc lực. Nếu không giành lấy được lão ma thì kể như mất luôn số thuộc hạ ấy.

Sau cùng lão đã quyết định nói dối một phen, giữ lấy cục diện rồi hẵng liệu.

Thế là lão một mặt bảo ả nha đầu tên Như Ý theo toa cũ dùng thuốc, một mặt nói với Kim Hoa Ma là vì phía Huê Dung tình hình bất ổn, lão đã phái hai người đến đó, có lẽ mười mấy hôm nữa sẽ trở về. Trước lúc ra đi, Tụ Thủ Thần Y đã có bốc sẵn thuốc để lại, không hề trở ngại đến việc điều trị.

Sau đó, lão quyết định trong vòng mười ngày sẽ quyết chiến với Thiên Ma Giáo.

Bởi giấy không thể nào gói được lửa, lời nói dối chỉ có hiệu quả trong nhất thời, lão chẳng thể để uổng phí phần lực lượng của Kim Hoa Ma, cần phải tranh thủ lợi dụng.

Phía bên kia, Cửu Cung Tam Hồ ở Nhạc Dương khi hay tin Lãnh Nguyệt Tiên Tử mất tích là đã phừng phừng lửa giận, nay người đã trở về, Tam Hồ xem xong thư đối phương, càng thêm ngùn ngụt lửa căm thù, thật muốn xuất binh tấn công ngay, băm vằm Đỗ Môn tú sĩ ra làm muôn mảnh thì mới hả dạ.

Để khích lệ sĩ khí, Tam Hồ đã thăng chức cho Huyết Kiếm Phiêu Hoa Tiêu Anh, Ngân Tu Tẩu Tôn Tòng Ngô và Tý Ngọ Tẩu Triệu Tử Bân lên làm Huỳnh kỳ hộ giáo. Còn Hắc kỳ hộ giáo Đoạt Hồn Kim Tiêu và Phân Vân Chưởng thì được giữ chức đường chủ Kim Bút đường và Huyết Chưởng đường.

Thất Tinh Kiếm Ngô Văn Khâm và Độc Châm Tam Nương Dương Hoa Lan cũng được thăng từ Huỳnh kỳ hộ pháp lên Hắc kỳ hộ giáo. Hai người phụ trách hiệp trợ cho Thủy Hỏa Song Cơ lo việc tuần tra và chuẩn bị thuyền bè.

Hôm ấy, Tam Hồ không còn nhẫn nhịn được nữa, vừa định gọi Thủy Hỏa Song Cơ đến để hỏi xem thuyền bè đã chuẩn bị xong chưa, hầu lập tức hạ lệnh tấn công. Bỗng thấy Thất Tinh Kiếm và Độc Châm Tam Nương vội vã đi vào.

Hai người trao một phong thư cho Tam Hồ, Tam Hồ đón lấy mở ra xem, lập tức đều đứng thừ ra tại chỗ, thì ra đó là một bức địa đồ thành Lăng Ky.

Trong địa đồ rõ nét hơn hết là Tam Quan miếu, rồi một đường chéo dẫn đến một khoảng trống, chú thích một dòng chữ nhỏ là "Nơi thường xuyên ra vào của kẻ đã bắt cóc Vưu hộ giáo."

Tam Hồ sửng sờ nhìn nhau, bất ngờ đến độ hồi lâu chẳng thốt nên lời.

Sau cùng, Thiên Hồ Vi Sĩ Lôi cất tiếng hỏi:

- Cái này ở đâu có vậy?

Độc Châm Tam Nương vội đáp:

- Do Diêu cô nương, thị tỳ của Tam đường chủ đã nhặt được trong vườn.

Thiên Hồ gật đầu:

- Được rồi, hai người hãy lui ra!

Hai người đi khỏi, Thiên Hồ quay sang Luyện Hồ và Dâm Hồ hỏi:

- Theo lão nhị và lão tam, đây có thể là cạm bẫy của Ôn Tư Quảng hay không?

Dâm Hồ ngẫm nghĩ một hồi, đoạn nói:

- Tục ngữ có câu thà tin là có, hơn tin là không. Cho dù là cạm bẫy thì chẳng qua cũng chỉ là một cuộc chém giết, đối với chúng ta thì cũng đang mong được như vậy. Cho nên, theo tiểu đệ thì không nên để lỡ qua một cơ hội, hãy tức tốc tập hợp lực lượng tấn công ngay đêm nay là hơn.

Luyện Hồ Thường Vân Sanh gật đầu tiếp lời:

- Thường mỗ tán thành ý kiến của lão tam!

Luyện Hồ và Dâm Hồ đã tin, dĩ nhiên Thiên Hồ chẳng có lý do gì phản đối. Thế là quyết định do Luyện Hồ đích thân suất lĩnh Tý Ngọ Tẩu và Ngân Tu Tẩu cùng mười ba vị hộ pháp chia làm ba toán bao vây Tam Quan miếu trước canh hai đêm ấy.

Huyết Kiếm Phiêu Hoa Tiêu Anh thì dẫn theo ba mươi hộ pháp khác mai phục ở ngoài thành để sẵn sàng tiếp ứng.

Trời dần tối, trong một gian sương phòng đổ nát phía sau Tam Quan miếu, Tứ Đại Kim Cang đang uống rượu chuyện vãn. Phi Đao Kim Cang Sài Hỏa Liệt đã ngà say, nhất thời cao hứng đã với giọng như chó tru hát lên, nghe hết sức chói tai.

Thiết Can Kim Cang Tần Thông Thiên chau mày nói:

- Lão tam, hãy làm ơn buông tha cho mọi người được không?

Phi Đao Kim Cang càng cao giọng hát thêm một lúc nữa mới chịu ngưng, đoạn quay lại trừng mắt nói:

- Mẹ kiếp, ngươi có nghe qua điệu hát Tứ Xuyên bao giờ chưa?

Thiết Can Kim Cang lắc đầu:

- Tứ Xuyên thì có từng đến, nhưng chưa từng nghe điệu hát Tứ Xuyên bao giờ, bởi Tần mỗ còn muốn sống thêm vài năm nữa.

Phi Đao Kim Cang hét lên:

- Ê, tiểu tử, ngươi nói vậy là sao hả?

Song Kích Kim Cang Vạn Thang cười khuyên giải:

- Thôi, lão tam đừng nghe lão tứ, y mà biết gì kia chứ? Ta với lão đại thì ưa điệu hát đó lắm. Nào, hãy hát tiếp đi!

Phi Đao Kim Cang tuy không hát tiếp nữa, song ra chiều rất vui bởi đã có tri âm, quay sang Song Kích Kim Cang hỏi:

- Lão nhị từng nghe qua điệu hát Tứ Xuyên rồi ư?

Song Kích Kim Cang cười cười:

- Tuy chưa từng nghe bao giờ, nhưng lại lĩnh hội được cái hay của điệu hát ấy!

Phi Đao Kim Cang ngạc nhiên:

- Ồ, nói nghe thử xem!

Song Kích Kim Cang hất hàm về phía Hắc Tâm Kim Cang cười nói:

- Hãy hỏi lão đại xem!

Phi Đao Kim Cang lại quay sang Hắc Tâm Kim Cang hỏi:

- Lão đại cũng từng nghe qua điệu hát Tứ Xuyên ư?

Hắc Tâm Kim Cang Cổ Đồng khẽ hắng giọng:

- Phải, ta với lão nhị cho rằng cái hay nhất của điệu hát ấy là khi nào ngươi dùng hết hai mươi bốn ngọn phi đao, sau đó chỉ cần cất giọng hát lên, cam đoan kẻ địch sẽ ôm đầu bịt tai bỏ chạy ngay...

Thiết Can Kim Cang và Song Kích Kim Cang không nén được, cùng cười phá lên.

Phi Đao Kim Cang tức tối la oai oái nói:

- Được rồi, được rồi, các ngươi...

Hắc Tâm Kim Cang bỗng biến sắc mặt, thổi tắt đèn ngay.

Phi Đao Kim Cang ngớ người, Song Kích Kim Cang cùng Thiết Can Kim Cang cũng liền ngưng cười.

Ba người vừa định lên tiếng hỏi nguyên nhân, Hắc Tâm Kim Cang đã thấp giọng quát:

- Hãy tản ra, có bằng hữu tìm đến rồi!

Trên mái điện phía trước có người cười hăng hắc nói:

- Đã làm cụt hứng bốn vị thật hết sức có lỗi, hắc hắc hắc!

Hắc Tâm Kim Cang thấp giọng căn dặn:

- Lão tam hãy chui qua mái nhà ra ngoài trước, dùng phi đao hạ gục vài tên để bẻ gãy kiêu chí của bọn họ rồi hãy tính!

Phi Đao Kim Cang liền khẽ nhún mình vọt lên, gỡ ngói chui lên mái nhà.

Tiếp theo, Hắc Tâm Kim Cang khoát tay, Song Kích Kim Cang và Thiết Can Kim Cang cùng rút binh khí ra, đứng nép vào ngạch cửa, loáng cái lách ra ngoài, đứng dựa dưng vào dưới mái hiên, chầm chậm quét mắt nhìn quanh, xem xét tình thế để phòng bị mai phục.

Sau đó, Hắc Tâm Kim Cang mới ung dung bước ra khỏi phòng, đi ra giữa sân vườn, ngước lên mái điện lạnh lùng hỏi:

- Các vị bằng hữu thuộc phe phái nào?

Luyện Hồ Thường Vân Sanh vừa định trả lời, trên mái dãy phòng phía đông bỗng vang lên hai tiếng rú thảm, rồi thì hai Bạch kỳ hộ pháp từ trên mái nhà lăn xuống như quả cầu xẹp.

Tiếp theo, Phi Đao Kim Cang lảnh lót cười vang nói:

- Hãy thò đầu ra đi chứ, các vị bằng hữu!

Luyện Hồ quét mắt nhìn quanh, đoạn ngoảnh lại quát to:

- Triệu hộ giáo hãy sang kia canh chừng tên sử dụng phi đao!

Tý Ngọ Tẩu Triệu Tử Bân được lệnh lập tức cùng hai Huỳnh kỳ hộ pháp tung mình lao về phía Phi Đao Kim Cang.

Hắc Tâm Kim Cang gật đầu nói:

- À, thật hết sức vinh hạnh, ra là Thường nhị giáo chủ!

Một Huỳnh kỳ hộ giáo đứng sau Luyện Hồ là Ngân Tu Tẩu Tôn Tòng Ngô lúc này không chờ dặn bảo, từ trên mái đã phi thân xuống, bởi đối phương đã ám toán trước,

chẳng cần phải khách sáo nữa, nên khi chân vừa chạm đất, lập tức vung chưởng công thẳng vào ngực Hắc Tâm Kim Cang.

Hắc Tâm Kim Cang buông tiếng cười khẩy, ung dung lách người như không có việc gì xảy ra, vẫn ngước lên mái điện bình thản nói:

- Đêm nay trăng sáng thế này, Thường giáo chủ sao không đích thân xuống đây đùa giỡn vài chiêu xem thử?

Thái độ ấy đối với Ngân Tu Tẩu quả là một sỉ nhục to tát, vị Huỳnh kỳ hộ giáo này đâu thể chịu nổi, bèn lẹ làng biến chiêu, chòm râu bạc với tà áo cùng tung bay, bỗng triển khai một môn thân pháp kỳ dị, hệt như một chiếc dù xoay tít, phù trùm Hắc Tâm Kim Cang trong bóng chưởng chập chùng.

Luyện Hồ thấy vậy không ngớt gật đầu, ra chiều hết sức tán thưởng về môn thân pháp của Ngân Tu Tẩu.

Hắc Tâm Kim Cang kinh ngạc kêu lên:

- Ủa, lão quỷ thì ra...

Nhưng bỗng ngưng bặt, bởi nếu mà nói ra "lão quỷ thì ra cũng biết Cửu Cung Mê Hồn Bộ" thì chẳng khác nào cũng cho đối phương biết đó chính là môn sở trường của y.

Hôm trước sở dĩ y đã xem thường Hắc Thiên Vương Kiều Bán Sơn chính là vì đối phương tuy hung mãnh, nhưng không phá được môn Cửu Cung Mê Hồn Bộ của y, y hoàn toàn chiếm thế thượng phong, có thể hạ thủ kết thúc cuộc chiến bất cứ lúc nào.

Nay kẻ địch trước mặt cũng biết môn thân pháp này, chỗ dựa kể như đã mất, đành phải phân thắng bại bằng vào võ công thôi.

Bên kia, Phi Đao Kim Cang thấy Tý Ngọ Tẩu cùng hai hộ pháp với tay không vòng từ bên kia mái điện lao đến, bất giác lại buông tiếng cười lảnh lót nói:

- Hãy xem đây các vị bằng hữu!

Vút! Vút!

Trong tiếng cười, hai ngọn phi đao đã bay ra như tia chớp, nhưng không phải nhắm vào Tý Ngọ Tẩu, mà là Huỳnh kỳ hộ pháp hai bên tả hữu.

Tý Ngọ Tẩu vội hét to:

- Thụp đầu xuống mau!

Song Huỳnh kỳ hộ pháp bên phải vẫn chậm mất một bước, phi đao chớp nhoáng bay qua, một cái tai phải của y đã bị tiện lìa.

Tý Ngọ Tẩu đứng lại quét mắt nhìn, bỗng khoát tay quát:

- Các ngươi hãy lui về đi!

Phi Đao Kim Cang cười nói:

- Vị lão ca này khá lắm, đó là một hành động thông minh nhất!

Tý Ngọ Tẩu ngẩng lên lạnh lùng nói:

- Tôn giá có nhận biết lão phu là ai không?

Phi Đao Kim Cang thản nhiên ném một ngọn phi đao lên không, ngọn phi đao lộn hai vòng trên không, đoạn đưa tay bắt lấy, ơ hờ nói:

- Không muốn thỉnh giáo...

Tý Ngọ Tẩu khẽ buông tiếng cười khẩy:

- Tốt lắm, nếu tôn giá mà biết lão phu là ai thì đâu còn dám tự phụ về mấy ngọn phi đao hoen rỉ đó nữa!

Phi Đao Kim Cang trố mắt:

- Vậy là sao?

Tý Ngọ Tẩu cười khẩy:

- Tôn giá sẽ rõ ngay đây!

Bỗng vung tay, một chòm sáng xanh biếc bay ra!

Thì ra Tý Ngọ Tẩu này sở dĩ có danh hiệu Tý Ngọ Tẩu, chính à có thủ pháp ném ám khí cực kỳ lợi hại và trên ám khí thảy đều có tẩm kịch độc. Tý Ngọ có nghĩa là từ giờ Tý không qua khỏi được giờ Ngọ.

Phi Đao Kim Cang đã thành danh nhờ vào phi đao, hai người đều sở trường về ám khí, nên vừa thấy tư thế ném độc đinh của Tý Ngọ Tẩu, biết ngay đã gặp sát tinh, song vì chỗ đứng là trên mái nhà, không dễ tránh né như dưới đất bằng, chớp nhoáng chòm sáng xanh đã bay đến trước mặt.

Giá mà Phi Đao Kim Cang nhẫn nhịn được, ngửa người thoái lui, thậm chí chẳng quản thọ thương chút ít khi lăn xuống, sau đó hãy tái chiến thì cũng chưa biết thắng bại sẽ về tay ai. Thế nhưng, y lại nghĩ mình dùng phi đao hạ địch, nay lại bị kẻ khác tấn công bằng ám khí, thật là một nhục nhã to lớn, nên dù biết rõ ám khí đối phương có tẩm kịch độc, trong lúc tránh né vẫn gắng sức ném ra một ngọn phi đao.

Trong tình huống như vậy, đương nhiên phi đao ném ra khó thể chuẩn xác được.

Thế nhưng, sự đời luôn rất trớ trêu, chính vì ngọn phi đao của Phi Đao Kim Cang không chuẩn xác mà Tý Ngọ Tẩu lại bị táng mạng.

Thì ra Tý Ngọ Tẩu đã biết rõ đường lối xuất thủ của Phi Đao Kim Cang và cũng biết đối phương là người hiểm độc, trong khi né tránh ắt có phi đao ném ra, nên vừa thấy Phi Đao Kim Cang vung tay, liền tung mình sang phía trái.

Rốt cuộc, Phi Đao Kim Cang cố nhiên không thoát khỏi chùm độc đinh của Tý Ngọ Tẩu, nhưng Tý Ngọ Tẩu trời xui đất khiến lại phóng ngay vào ngọn phi đao lạc mục tiêu của đối phương, xuyên qua cổ họng chết ngay tức khắc.

Hai thi thể cùng lao xuống giữa sân, Ngân Tu Tẩu và Hắc Tâm Kim Cang đang kịch chiến đều giật mình kinh hãi, đôi bên dường như đều không ngờ người của đối phương lại lợi hại đến vậy.

Vì sân vườn không rộng, hai người bắt buộc phải tạm đình thủ dang ra. Ngân Tu Tẩu nhất thời chưa kịp nhận định phương vị, tung mình ngược ra sau, xui khiến sao lại nhằm vào chỗ ẩn thân của Song Kích Kim Cang và Thiết Can Kim Cang.

Song Kích Kim Cang và Thiết Can Kim Cang đâu chịu bỏ lỡ cơ hội, Song Kích Kim Cang buông tiếng cười khẩy, song kích vuột tay bay ra, sớm hơn cây gậy sắt của Thiết Can Kim Cang một bước, hai mũi kích đều cắm phập vào giữa trán Ngân Tu Tẩu.

Ngân Tu Tẩu buông tiếng thét vang, vụt quay người gắng sức phóng ra một chưởng, trúng ngay cây gậy sắt của Thiết Can Kim Cang vừa từ phía sau đánh tới.

Một chưởng này của Ngân Tu Tẩu đã được tung ra trước khi chết, chân lực toàn thân dồn hết vào, kình lực đâu phải tầm thường.

Thiết Can Kim Cang nhất thời không kềm giữ được, gậy sắt trong tay trầm xuống, "bốp" một tiếng trúng vào đùi mình, xương đùi liền lập tức gãy đôi.

Luyện Hồ Thường Vân Sanh thấy chỉ chốc lát đã mất đi hai Huỳnh kỳ hộ giáo, không khỏi phừng phừng lửa giận, một tiếng lệnh hạ, tám hộ pháp khác liền cầm binh khí lục đục lao xuống.

Bản thân Luyện Hồ đón lấy Hắc Tâm Kim Cang, sáu hộ pháp bao vây Song Kích Kim Cang, hai Hắc kỳ hộ pháp còn lại cầm đao lao đến dưới mái hiên, vung đao bổ lia lịa vào Thiết Can Kim Cang đang thọ thương nằm dưới đất, chốc lát đã trở thành một đống thịt nhầy nhụa.

Luyện Hồ tuy không am tường về Cửu Cung Mê Hồn Bộ, song công lực thâm hậu hơn Hắc Tâm Kim Cang một bậc, nên hai người trong nhất thời khó phân thắng bại.

Bên kia, bởi nhân số chênh lệch và nhóm hộ pháp Thiên Ma Giáo này lại là những cao thủ được tuyển chọn kỹ lưỡng, nên trận chiến vừa diễn ra thì Song Kích Kim Cang đã bị rơi vào thế bất lực.

Cũng may là Song Kích Kim Cang về thân pháp khá có hỏa hầu, lượn lách nhanh nhẹn, khiến sáu hộ pháp nhất thời cũng chẳng làm gì được. Tuy nhiên, cục diện rất rõ rệt, nếu thời gian kéo dài, nhất định là sẽ có lợi cho phía Thiên Ma Giáo, điều ấy Hắc Tâm Kim Cang và Song Kích Kim Cang đều hiểu rất rõ. Cho nên hai người tâm ý giống nhau, đều muốn tìm cơ hội thoát thân.

Luyện Hồ Thường Vân Sanh là đấng giáo chủ chí tôn, vậy mà lại quá lâu không thắng nổi một kẻ không có danh tiếng thế này, không khỏi phừng lửa giận, chưởng thức mỗi lúc càng thêm hung mãnh.

Hắc Tâm Kim Cang biết lúc này mà không bỏ chạy, e rằng sẽ không còn cơ hội nữa, bèn cũng chẳng thèm lên tiếng kêu gọi, vụt công ra ba chưởng mãnh liệt như là nguy cấp liều mạng, song thực tế là định đẩy lùi Luyện Hồ vài bước hầu thừa cơ thoát thân.

Luyện Hồ không biết là kế, đương nhiên đâu chịu đánh đổi tính mạng với đối phương. Ngay khi Luyện Hồ thoái lui, Hắc Tâm Kim Cang tung mình như tên bắn lên mái nhà phía đông, mắt thấy đã sắp thoát thân, nhưng chẳng hiểu sao, Hắc Tâm Kim Cang bỗng buông tiếng chửi rủa, người chao đảo rồi lại phóng trở xuống.

Luyện Hồ thấy mình cơ hồ mắc lừa càng thêm tức giận, cũng chẳng thèm nghĩ đến vì sao kẻ địch lại quay về, sấn tới vung song chưởng tấn công ngay.

Hắc Tâm Kim Cang không còn sự lựa chọn nào khác, đành hít sâu một hơi không khí, dồn hết công lực toàn thân vung song chưởng lên nghênh đón.

"Bùng" một tiếng rền rĩ, Luyện Hồ lùi sau ba bước, ngã ngồi xuống đất, Hắc Tâm Kim Cang thì hai chân rời khỏi mặt đất, bay ra xa chừng tám thước, va vào bờ tường.

Luyện Hồ Thường Vân Sanh há miệng phún ra một ngụm máu tươi, hiển nhiên đã thọ thương chẳng nhẹ.

Hắc Tâm Kim Cang vốn chỉ bị chấn động nội phủ, vì sợ chân khí tản lạc nên nhất thời chưa dám động đậy, so thương thế thì không trầm trọng bằng Luyện Hồ.

Thế nhưng lại bị hai Hắc kỳ hộ pháp vung đao lao đến, chém loạn xạ vào Hắc Tâm Kim Cang, rốt cuộc y cũng nối gót theo sau Thiết Can Kim Cang, trở thành một đống thịt nhầy nhụa.

Giờ đây chỉ còn lại mỗi Song Kích Kim Cang, lúc này cũng đã thọ thương nhiều chỗ, song so ra chiến quả của y đêm nay là rực rỡ nhất trong số Tứ Đại Kim Cang, vì sáu hộ pháp giáp công đã bị y giết chết hai và một bị đoản kích xuyên thấu qua vai, tuy chưa tắt thở, song cách cái chết cũng chẳng xa lắm.

Tiếng rú thảm của Hắc Tâm Kim Cang trước lúc chết vọng vào tai Song Kích Kim Cang, hung tính của y liền được khơi dậy, như bỗng chốc xóa bỏ hết mọi sự e ngại, quên mất toàn thân thương tích, cũng quên mất Tứ Đại Kim Cang chỉ còn lại một mình y...

Song kích tung bay, kỳ chiêu liên hoàn công ra, ba hộ pháp còn lại chỉ thoáng chốc lại một chết một thọ thương, mà toàn thân Song Kích Kim Cang cũng đã bị nhuộm đỏ, trở thành một người máu.

Hai Hắc kỳ hộ pháp giết chết Hắc Tâm Kim Cang xong, vốn định đến dìu đỡ Luyện Hồ, song Luyện Hồ đã gắng gượng khoát tay, bảo họ đến tiếp tay với Huỳnh kỳ hộ pháp kia.

Hai người phụng mệnh gia nhập trận chiến. Ngay khi ấy, Song Kích Kim Cang và Huỳnh kỳ hộ pháp kia cùng ngã ngửa ra sau.

Thì ra trước ngực Song Kích Kim Cang đã bị một ngọn Nga Mi Đao cắm vào, và Huỳnh kỳ hộ pháp kia thì bị đôi đoản kích của Song Kích Kim Cang cắm vào ngực, cán kích hãy còn rung động.

Một cuộc chiến đẫm máu đến đây đã tạm kết thúc. Tứ Đại Kim Cang thảy đều thảm tử, phía Thiên Ma Giáo cũng chỉ còn lại hai Hắc kỳ hộ pháp và Luyện Hồ đã thọ trọng thương.

Luyện Hồ gắng gượng đứng lên nói:

- Ta về đi thôi!

Đột nhiên trên mái nhà phía đông vang lên tiếng cười to nói:

- Nếu đi được thì vừa rồi Hắc Tâm Kim Cang đã bỏ đi rồi! Về ư? Thật đáng tiếc, chờ kiếp sau thì có thể được!

Rồi thì hai bên máinhà cùng xuất hiện mỗi bên một người, phía tây là Hắc Y Hiệp Trịnh Tráng Vi, phía đông là Do Nhân Kiệt ôm bút trước ngực.

Luyện Hồ Thường Vân Sanh ngước lên thấy Do Nhân Kiệt ôm bút hiên ngang đứng dưới ánh trăng, bất giác lùi sau một bước, trỏ tay thất thanh nói:

- Ngươi... ngươi... ngươi là...

Do Nhân Kiệt mỉm cười:

- Môn hạ Thiên Long, truyền nhân Tiêu Dao, Kim Bút thần hiệp Do tổng tiêu đầu Tứ Hải tiêu cục và cũng từng là Huỳnh kỳ Công Tôn Tiết tổng hộ giáo của quý giáo đây!

Luyện Hồ thừ ra một hồi, đoạn khẽ thở dài nói:

- Thế là hết!

Dứt lời, đột nhiên tay phải vung lên, một chưởng vỗ vào Thiên Linh Cái.

Hai Hắc kỳ hộ pháp còn vọng tưởng đào tẩu, thấy trên mái điện chính diện không có người, liền tung mình lao về phía ấy.

Ngờ đâu, hai người chân chưa chạm vào mái ngói, bỗng nghe một tiếng quát to:

- Cút xuống ngay!

Liền thì ánh kiếm lóe lên, hai thân người đã bị tiện làm bốn lăn xuống, kể ra tay chính là Tả Thủ Thần Kiếm Chu Tử Minh.

Do Nhân Kiệt buột miệng khen:

- Kiếm nhanh tuyệt!

Tả Thủ Thần Kiếm cười ha hả:

- Đó chẳng qua là xuất kỳ bất ý thôi!

Do Nhân Kiệt quét mắt nhìn quanh, đoạn nói:

- Nhóm hộ pháp do Huyết Kiếm Phiêu Hoa suất lĩnh có lẽ sắp đến rồi, chúng ta hãy tản ra theo kế hoạch hành động, nhớ là sau khi trời sáng, gặp lại nhau ở chỗ cũ, tiểu đệ xin đi trước một bước!

Sáng hôm sau, khi Huyết Kiếm Phiêu Hoa Tiêu Anh báo cáo tin chẳng lành với Thiên Hồ và Dâm Hồ. Phía Quân Sơn của Đỗ Môn tú sĩ cũng nhận được một phong thư, trong ấy chỉ có bảy chữ "Tứ Đại Kim Cang đã rồi đời"!

Đỗ Môn tú sĩ đanh mặt ngẩng lên nói:

- Người đưa thư đã nói sao?

Võ sư ấy buông thõng hai tay cung kính đáp:

- Bảo đó là một thiếu niên anh tuấn tay cầm lệnh kỳ phó giáo chủ, dáng vẻ hết sức nghiêm nghị, trao thư xong là quay người bỏ đi ngay.

Đỗ Môn tú sĩ ngẫm nghĩ một hồi, gật đầu nói:

- Thôi được rồi, hãy gọi Lục Tuyệt đến đây!

Lát sau, Trường Bạch Lục Tuyệt đã được gọi đến.

Đỗ Môn tú sĩ ôn tồn nói:

- Tứ Đại Kim Cang mới vừa phái người mang thư đến, bảo là Song Cơ đã đến rồi, đó là một tin mừng lớn, sáu huynh đệ các vị quả là có diễm phúc!

Trường Bạch Lục Tuyệt nhảy cẫng lên reo mừng một hồi, Đỗ Môn tú sĩ lại nói tiếp:

- Tuy nhiên, các vị phải biết, hai ả dâm phụ ấy là món nghiêm cấm của Dâm Hồ, một ngày Tam Hồ chưa chết, đừng ai hòng...

Lão tam Công Tôn Anh và lão tứ Công Tôn Hổ tranh nhau nói:

- Đó thì giáo chủ yên tâm, cái khác thì bọn này không giỏi, còn như nói về giết người phóng hỏa thì đó chính là sở trường của sáu huynh đệ bọn này. Tam Hồ cũng chẳng phải nhân vật ghê gớm gì, đến lúc ấy giáo chủ chỉ cần phái người canh giữ Song Cơ, đừng để cho hai ả trốn mất, cứ giao Tam Hồ cho bọn này thu dọn được rồi!

Cái mà Đỗ Môn tú sĩ muốn nghe, chính là những lời nói ấy.

Bởi lão sợ Lục Tuyệt chỉ một lòng tưởng nhớ hai tỷ muội Song Cơ, không có hứng thú với bọn Tam Hồ, giờ nghe vậy dĩ nhiên là vui mừng khôn xiết.

Bèn nghiêm mặt nói tiếp:

- Tứ Đại Kim Cang quả cao ngạo khó thành đại sự, kẻ mà bổn giáo chủ thật sự trông cậy vẫn là sáu huynh đệ các vị, nay Song Cơ đã đến Nhạc Dương, việc không nên chậm trễ, bổn giáo chủ định để cho các vị nghỉ ngơi một đêm cho khỏe, ngày mai sẽ đưa các vị qua hồ, mong là mọi người tối nay uống rượu ít một chút, sáng mai thức sớm!

Lục Tuyệt đồng thanh ưng thuận hớn hở lui ra.

Về đến chỗ ở, lão ngũ Công Tôn Tuấn nói:

- Nghe được tin mừng lớn này, huynh đệ chúng ta phải nghĩ cách ăn mừng một phen mới được.

Lão lục Công Tôn Kiệt gãi chiếc tai to tướng nói:

- Tiểu đệ đề nghị uống một ly...

Lão đại Công Tôn Long vội ngăn cản:

- Không được! Giáo chủ mới vừa căn dặn, bảo chúng ta đừng uống rượu, sáng mai thức sớm đầy đủ tinh thần mới làm việc tốt hơn. Bây giờ mà uống rượu, nếu bị giáo chủ hay biết thì còn ra quái gì nữa?

Lão nhị Công Tôn Hổ cười hề hề nói:

- Lão đại đã nghe lầm rồi!

Lão đại Công Tôn Long thoáng ngẩn người:

- Nghe lầm gì?

Lão nhị Công Tôn Hổ cười:

- Giáo chủ nói là mong mọi người uống ít một chút, chứ đâu phải tuyệt đối không được uống, lão lục đề nghị uống một ly thì đâu có nằm trong điều cấm.

Lão tam Công Tôn Anh và lão tứ Công Tôn Hổ đồng thanh nói:

- Đúng, đúng! Uống ít một chút thôi...

Thế là sáu anh em bắt đầu uống chút chút hết sức chậm chạp, nhưng rốt cuộc với thời gian gấp đôi mọi khi, cả bọn thảy đều say khướt.

Phía Nhạc Dương, Thiên Hồ Vi Sĩ Lôi đã ra lệnh cho Thất Tinh Kiếm Ngô Văn Khâm và Độc Châm Tam Nương Dương Hoa Lan nội trong một ngày đêm lo liệu xong ba mươi chiếc thuyền to.

Ba mươi chiếc thuyền to được chia làm ba đội, Thiên Hồ Vi Sĩ Lôi và Dâm Hồ Vu Mã Ngũ Lang đích thân suất lĩnh đội giữa.

Huỳnh kỳ hộ giáo Huyết Kiếm Phiêu Hoa thì suất lĩnh Độc Châm Tam Nương, Thất Tinh Kiếm, Thần Ưng Ứng Kỳ Xương và Ác Hùng Tuyên Công Nghĩa bốn Hắc kỳ hộ giáo làm tả dực.

Kim Bút đường chủ Đoạt Hồn Kim Tiêu Tiền Xung Ngô cùng Huyết Chưởng đường chủ Phân Vân Chưởng Tổ Nguyên Bồi làm hữu dực.

Ngoài ra còn từ trong số hộ pháp tam kỳ chọn ra một trăm năm mươi người sở trường về ám khí, chia ra mỗi thuyền năm người, để bổ khuyết cho việc giao chiến trên mặt nước, bởi trên ba mươi chiếc thuyền, đại đa số không biết bơi lội.

Lãnh Nguyệt Tiên Tử Vưu Thu Hoa và Thủy Hỏa Song Cơ thì suất lĩnh mấy trăm hộ pháp và hộ đàn còn lại mai phục dọc theo bờ hồ để sẵn sàng cứu viện.

Phía Thiên Ma Giáo tuy mất một Luyện Hồ Thường Vân Sanh cùng mấy hộ giáo và nhiều hộ pháp, song về nhân số và thanh thế vẫn trội hơn phía Quân sơn. Đỗ Môn tú sĩ nếu không nhờ vào mưu kế chắc chắn thì không phải là đối thủ của Tam Hồ.

Nay đôi bên đều có lý do riêng, đều buộc phải lập tức quyết chiến một phen mới được. Trong trận chiến này, bên nào thắng sẽ là bá chủ trong chốn võ lâm, nhưng thật ra rồi đây bên nào sẽ thắng?

Ba mươi chiếc thuyền to rầm rộ tiến về phía Quân Sơn. Trên đường, Thiên Hồ và Dâm Hồ sợ Đỗ Môn tú sĩ nắm được nhược điểm của phía bên này nên đã hạ lệnh hễ gặp thuyền nào đi ngang qua gần đó là đuổi theo giết hết. Tổng kết chỉ trong chặng đường mấy mươi dặm đã có đến hơn trăm ngư dân vô tội bị sát hại.

Vào lúc hoàng hôn, Quân Sơn đã hiện ra trong tầm mắt.

Thiên Hồ và Dâm Hồ thấy trời đã tối dần, nghĩ là không thuộc địa hình, chẳng tiện giao chiến ban đêm, bèn hạ lệnh cho ba mươi chiếc thuyền tập trung lại buông neo cách bờ chừng nửa dặm, một mặt phái mấy hộ pháp giỏi bơi lội chia phiên canh gác, đề phòng bị ám toán.

Nhưng kể cũng lạ, Quân Sơn mọi khi đèn đuộc sáng rực, đêm nay trời vừa tối đã yên lặng như tờ, hệt như một hoang đảo chưa từng có người đặt chân đến.

Tuy nhiên, Thiên Hồ và Dâm Hồ chẳng chút lấy làm ngạc nhiên, nếu đổi chỗ cho nhau thì họ cũng làm vậy thôi. Tình thế rất rõ rệt, đối phương lực lượng có hạn, thủ tiện lợi hơn công, cậy vào mai phục thủ thắng, đó là đường lối duy nhất mà đối phương có thể áp dụng.

Một đêm bình yên vô sự. Hôm sau, nhị Hồ vì thận trọng vẫn không dám mạo muội lên bờ. Sau một hồi bàn bạc, cuối cùng đã quyết định cho ba mươi chiếc thuyền dàn ra tiến dọc theo bờ, vừa để quan sát động tĩnh vừa để tìm nơi thuận lợi lên bờ.

Nhị Hồ đã định một nguyên tắc, tuyệt đối không tiến vào theo sơn cốc, nơi nào rộng rãi thì lên bờ tại đó, sau cùng họ đã tìm được một nơi như ý muốn.

Nhị Hồ hạ lệnh cho Thần Ưng Ứng Kỳ Xương và Ác Hùng Tuyên Công Nghĩa cùng vài hộ pháp tinh thông thủy tính mà võ công bình thường ở lại giữ thuyền.

Lệnh cho Huyết Kiếm Phiêu Hoa, Đoạt Hồn Kim Tiêu, Phân Vân Chưởng, Độc Châm Tam Nương và Thất Tinh Kiếm, chia làm năm toán với hơn trăm hộ pháp bao vây tiến tới, khi nào phát hiện nơi ẩn nấp của địch, lập tức phóng pháo hiệu liên lạc.

Còn bản thân Nhị Hồ thì cùng vài hộ pháp giỏi về ám khí đứng trên một ngọn núi cao, dùng lệnh kỳ chỉ huy đốc chiến.

Toán người đi đầu là do Huyết Kiếm Phiêu Hoa suất lĩnh. Đang tiến tới bỗng nghe "vù" một tiếng, một mũi tên lén bay tới, một hộ pháp bên trái lập tức ngã gục.

Huyết Kiếm Phiêu Hoa giật mình kinh hãi, vội giơ cao tay ra hiệu dừng lại. Y quay người lao đến bên hộ pháp ấy, đang khi xem xét, phía sau lại vang lên một tiếng rú thảm, một hộ pháp bên phải lại trúng tên táng mạng.

Hai mũi tên đó đã từ đâu bắn ra?

Các hộ pháp người này nhìn người kia, không một ai biết điểm phát xuất của hai mũi tên kia.

Huyết Kiếm Phiêu Hoa phi thân lên trên cao, phóng mắt nhìn quanh toàn là người của phía mình, ngoài ra chẳng có một bóng ma nào cả.

Huyết Kiếm Phiêu Hoa quay sang một hộ pháp đứng gần trầm giọng nói:

- Hãy đi xin ý kiến giáo chủ, mau!

Hộ pháp ấy liền tức thì phóng đi về phía ngọn núi chỗ Nhị Hồ đang đứng. Nào ngờ vừa được mấy bước, bỗng chững người, hai tay ôm lấy vùng tim lảo đảo rồi từ từ ngã lăn ra đất.

Huyết Kiếm Phiêu Hoa tức giận, sau cùng kiên quyết quát:

- Phóng pháo hiệu!

Vèo! Bộp! Một luồng sáng lam chói lọt bay vút lên không. Nhưng nào ngờ trong cùng một lúc, xung quanh tiếng lốp bốp liên hồi, bốn luồng sáng lam xuất hiện trên không, thì ra bốn toán kia cũng đều gặp tình trạng như nhau.

Thiên Hồ và Dâm Hồ đứng trên cao thấy năm nơi cùng lúc phóng pháo hiệu, bất giác chau mày lại, không biết chỉ huy thế nào mới phải.

Thiên Hồ tức tối lẩm bẩm:

- Thật không ngờ lão họ Ôn lại khó đối phó hơn Lệnh Hồ Huyền, phen này đã không để Giải phó đường chủ theo cùng thật là thất sách!

Dâm Hồ bỗng reo lên:

- Có rồi!

Thiên Hồ vội hỏi:

- Có gì vậy?

Dâm Hồ hớn hở nói:

- Tiểu đệ nhớ dường như Giải phó đường chủ có nói là lão họ Ôn có một lối ra vào ở sau đại điện một ngôi miếu hoang...

- Lối ra vào đã không chỉ một chỗ, tìm gặp thì có ích lợi gì?

- Ít ra cũng biết được địa điểm của tổng cơ quan, sau đó ước lượng địa thế quanh đó, đặt nhiều hỏa dược vào nơi trọng yếu, tiểu đệ không tin là lão họ Ôn còn có thể chui rúc ở trong ấy được.

Thiên Hồ gật đầu:

- Hay lắm!

Dâm Hồ ngẫm nghĩ một hồi, lại nói:

- Tiểu đệ nhớ Giải phó đường chủ dường như còn có nói, vị trí của ngôi miếu hoang nằm ở đối diện Huê Dung, từ một hạp cốc đi vào...

Thiên Hồ thoáng ngạc nhiên:

- Hạp cốc ư?

Dâm Hồ thấp giọng nói:

- Hy sinh vài người không thành vấn đề!

Thiên Hồ ngẫm nghĩ một hồi, đoạn gật đầu nói:

- Thôi được, đành vậy thôi!

Thế là Thiên Hồ vung vẫy lệnh kỳ, ra hiệu cho năm toán cùng rút lui. Sau khi tập hợp kiểm điểm, đã mất đi hơn ba mươi người.

Nhị Hồ bảo mọi người trở về thuyền lại tiếp tục theo bờ hồ mà đi.

Sau cùng, Dâm Hồ chỉ tay nói:

- Có lẽ chính là chỗ kia!

Thiên Hồ hạ lệnh dừng lại, phen này phía Hắc kỳ hộ pháp Thần Ưng Ứng Kỳ Xương và Ác Hùng Tuyên Công Nghĩa dẫn theo hai mươi hộ pháp tiên phong vào cốc.

Sau đó, phái Độc Châm Tam Nương Dương Hoa Lan dẫn theo mười hộ pháp chia nhau mang cuốc và hỏa dược theo sau toán đầu. Nếu không trở ngại gì, mọi ngươi sẽ tập hợp tại trước ngôi miếu hoang chờ lệnh.

Ở lại giữ thuyền là Huyết Kiếm Phiêu Hoa Tiêu Anh.

Sau khi nhóm Ứng Kỳ Xương và Tuyên Công Nghĩa vào cốc, Thiên Hồ và Dâm Hồ lập tức chia nhau cùng Đoạt Hồn Kim Tiêu và Phân Vân chưởng dẫn theo mười mấy người giỏi về khinh công, lên trên hai bên sườn cốc tiến vào.

Ứng Kỳ Xương và Tuyên Công Nghĩa thận trọng từng bước tiến vào cốc, đi được chừng hơn nửa dặm, hai bên núi bỗng có tiếng rì rầm vang lên rồi thì vô số đá to từ trên lăn xuống thật là kinh khiếp.

Ứng Kỳ Xương và Tuyên Công Nghĩa đi trước dày dạn kinh nghiệm giang hồ, gặp biến cố đột ngột thế này, tuy hốt hoảng song vẫn cố giữ được bình tĩnh, thấy loạn thạch là từ phía sau rơi xuống, nên liền tức thì tung mình lướt tới trước, quả nhiên không hề bị thương tổn.

Hai người hộ pháp đi sau bởi khi nãy đã trải qua một phen kinh hoàng, vừa thấy lại trúng mai phục, thảy đều ôm đầu quay người bỏ chạy trở ra.

Thế là đúng như sự mong muốn của đối phương, kẻ trút đá phía trên chỉ cần có vậy, rốt cuộc những người chạy chậm đa số chỉ bị thương nhẹ, còn những kẻ chạy nhanh thì thảy đều bị đá đè tan xương nát thịt, chết một cách thê thảm.

Tiếp theo sau phía trên vang lên tiếng cười vang dội, song tiếng cười đắc ý đó thoáng chốc đã trở thành tiếng rú thảm liên hồi và lần lượt từng người bay bỗng lên không, hệt như diều đứt dây rơi xuống sơn cốc.

Hiên nhiên Thiên Hồ và Dâm Hồ đã dẫn người kịp thời đến nơi.

Ứng Kỳ Xương và Tuyên Công Nghĩa ngoảnh lại nhìn, chỉ còn năm sáu hộ pháp đã may mắn sống sót, nhưng đa số đều đã thọ thương.

Cũng may là Độc Châm Tam Nương dẫn theo mười hộ pháp lúc này đều đã đến nơi, thế là hai nhóm nhập vào một tiếp tục tiến tới. Từ đó không còn gặp một sự cản trở nào nữa. Họ thuận lợi ra khỏi hạp cốc, quả nhiên trông thấy một ngôi miếu hoang.

Trong ba Hắc kỳ hộ giáo, Độc Châm Tam Nương tư cách kỳ cựu hơn, nên tạm thời giữ trách nhiệm chỉ huy.

Y thị ra lệnh cho Ứng Kỳ Xương và Tuyên Công Nghĩa mỗi người dẫn theo hai hộ pháp đảm trách việc canh phòng, còn bản thân y thị thì lo việc đôn đốc các hộ pháp khác xem xét lại hỏa dược và dụng cụ đào đất, chờ Thiên Hồ và Dâm Hồ đến.

Lát sau, Nhị Hồ đã dẫn người đến nơi.

Dâm Hồ Vu Mã Ngũ Lang hạ lệnh:

- Ứng hộ giáo và Tuyên hộ giáo hãy dẫn theo mười người vào miếu lục soát, chú ý phía sau đại điện, xem xét có nút bí mật gì hay không, nếu có lập tức báo ngay.

Hai người nhận lệnh, liền cùng mười hộ pháp tay cầm binh khí xông vào trong miếu.

Lát sau, từ trong miếu vọng ra tiếng quát tháo chém giết nhau ầm ĩ.

Đoạt Hồn Kim Tiêu kinh hãi la lên:

- Nguy tai!

Vừa định xông vào tiếp viện, nhưng Dâm Hồ bỗng trầm giọng quát:

- Tiềm đường chủ không được vọng động!

Dâm Hồ vừa dứt lời, tiếng quát tháo trong miếu cũng bỗng im bặt. Sau đó, một người máu từ trong miếu chạy ra, chính là Hắc kỳ hộ giáo Thần Ưng Ứng Kỳ Xương.

Ứng Kỳ Xương chạy ra đến cửa miếu, chỉ kêu được một câu:

- Trong miếu có... hắc y...

Rồi thì ngã úp xuống đất chết ngay.

Dâm Hồ khoát tay, gằn giọng quát:

- Tản ra, từ trên cao tiến vào!

Hơn hai mươi hộ pháp còn lại lần lượt lên, từ bốn phương tám hướng lao vào trong miếu.

Thế nhưng, trong miếu chỉ có mười mấy tử thi ngổn ngang ở ngoài sân, ngoài ra không một bóng người.

Dâm Hồ cười khẩy nói:

- Để xem các ngươi còn lẩn trốn được bao lâu nữa!

Sau đó dùng tay ra dấu với Độc Châm Tam Nương. Độc Châm Tam Nương hiểu ý, lập tức dẫn theo năm hộ pháp im lìm phi thân xuống sân miếu.

Các hộ pháp khác không chờ dặn bảo, cùng lấy ám khí cầm, sẵn sàng ra tay.

Năm hộ pháp phanh chóng triển khai công việc châm hỏa dược, một hộ pháp vô ý chạm vào nút cơ quan, một phiến đá trên bậc thềm bỗng im lìm bật lên.

Hộ pháp ấy mừng rỡ reo lên:

- Đã tìm thấy rồi, cơ quan ở đây...

Vút một tiếng, trong động bỗng bay ra một ngọn phi tiêu, cắt đứt câu nói của y và cũng cướp mất tính mạng của y.

Độc Châm Tam Nương vụt lướt tới, vung tay ném một nắm độc châm vào trong hang động, bên trong chỉ hự lên một tiếng khô khan rồi thì không còn động tịnh gì nữa.

Thiên Hồ và Dâm Hồ thấy đã tìm được chỗ ra vào bí mật, không khỏi vui mừng khôn xiết, một mặt ra lệnh bảo nhóm Đoạt Hồn Kim Tiêu canh chừng cửa động, một

mặt bảo năm hộ pháp ném hết hỏa dược vào trong động, sau đó ra lệnh lui hết ra ngoài chỉ để lại hai hộ pháp lo việc châm ngòi.

Lát sau, chỉ nghe một tiếng nổ vang rền như trời long đất lở, tiếp theo một luồng khói đen bốc lên mịt trời.

Bọn Thiên Ma Giáo cười vang ra chiều hả dạ. Ngay khi ấy, trong đường sơn cốc không xa bỗng có vài bóng người lao đến như tên bắn, bọn ma đồ tưởng là người của đối phương bọc đường khéo léo đến, liền chuẩn bị nghênh chiến. Xong nhìn kỹ thì ra là người nhà, thảy đều thở phào như trút được gánh nặng.

Thiên Hồ Vi Sĩ Lôi trầm giọng hỏi:

- Ngoài kia đã xảy ra việc gì?

Nhóm người mới đến gồm ba người, một hộ pháp hổn hển đáp:

- Có hai chiếc thuyền nhỏ vừa đến...

Dâm Hồ đanh mặt tiếp lời:

- Đừng có cuống lên như vậy, hãy từ từ nói cho rõ ràng, hai chiếc thuyền đó thế nào?

Hộ pháp ấy điều hòa hơi thở xong nói tiếp:

- Hai chiếc thuyền đó đều treo cờ Huỳnh kỳ hộ giáo của bổn giáo, Tiêu hộ giáo tưởng là người do phía Nhạc Dương phái đến...

Thiên Hồ sốt ruột giục:

- Kết quả thế nào?

- Tiêu hộ giáo vì thận trọng, tuy nhận ra người đứng trước mũi thuyền rất giống Thần Lực Thái Bảo Tôn Tông Uy hộ pháp Huyết Chưởng đường, song vẫn không cho hai chiếc thuyền đó đến gần. Nào ngờ khi Tiêu hộ giáo đang gạn hỏi họ vì sao lại đến đây, thì thuyền bên này bỗng bốc khói khắp nơi và còn có cả mùi hỏa dược. Sau đó bỗng thấy ba người phóng xuống nước bơi nhanh đến hai chiếc thuyền kia, hai chiếc thuyền kia lập tức giương buồm, xuôi gió đi về phía thành Lăng Ky, bên chúng ta vì phải lo cứu hỏa nên đành phải để mặc họ bỏ đi...

Thiên Hồ giậm chân lia lịa:

- Toàn một lũ vô dụng! Ôi!

Dâm Hồ hối hả hỏi:

- Kết quả đã bị cháy mất mấy chiếc thuyền?

Hộ pháp ấy sợ sệt:

- Lúc chúng thuộc hạ phụng mệnh đến đây báo tin, lửa đang còn cháy lan, hôm nay gió lại to, cũng chưa biết là có thể cứu được bao nhiêu...

Thiên Hồ không chờ y nói dứt đã khoát tay, dẫn trước phóng đi ra ngoài.

Khi Thiên Hồ và Dâm Hồ dẫn người ra đến bờ hồ thì trên mặt hồ chỉ còn lại những mảnh ván cháy nám, bập bềnh trôi theo sông nước...

Số hộ pháp để lại giữ thuyền chẳng phải ít, nhưng tinh thông thủy tính chỉ có vài người, lo được bên này lại không lo được bên kia. Rốt cuộc thảy đều ướt như chuột lột mà cũng chẳng cứu chữa được một chiếc thuyền nào cả.

Vậy biết làm sao? Hỏa dược, binh khí, áo quần và thực phẩm thảy đều chìm xuống đáy nước, một hai ngày còn tạm có thể cầm cự được, nhưng lâu ngày thì làm sao chịu đựng nổi?

Hơn nữa, trận nổ vừa rồi chẳng qua chỉ phong bế một lối ra vào cơ quan dưới lòng đất của đối phương, chứ chưa tiêu diệt được toàn bộ lực lượng kẻ địch, trong tình huống này làm sao có thể đương cự nổi?

Có kẽ bắt đầu oán trách lẽ ra không nên quá tàn bạo đã giết hại những ngu dân vô tội trên đường đến đây, đến đổi bây giờ muốn tìm một người báo tin cũng chẳng có.

Dâm Hồ Vu Mã Ngũ Lang như chợt nhớ ra gì đó, quay sang Huyết Kiếm Phiêu Hoa hỏi:

- Vậy kẻ đã nói chuyện với Tiêu hộ pháp có phải đúng là Thần Lực Thái Bảo Tôn Tông Uy hộ pháp của bổn giáo không?

Huyết Kiếm Phiêu Hoa tức tối đáp:

- Đương nhiên là không phải!

- Là thuộc hạ của Ôn Tư Quảng ư?

Huyết Kiếm Phiêu Hoa lắc đầu:

- Cũng không giống!

Dâm Hồ kinh ngạc:

- Chả lẽ...

Huyết Kiếm Phiêu Hoa chau mày:

- Khi ba người đốt thuyền chúng đã leo lên thuyền đối phương, dường như tên đó có nói là "cá mè một lứa, rồi đây để xem các ngươi ai sống dai hơn ai"...

Dâm Hồ vỗ mạnh vào đầu gối la lên:

- Trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi! Vậy là chúng ta đều mắc mưu hai sư đồ lão Tiêu Dao rồi!

Thiên Hồ thở dài:

- Đó chính là một sự sai lầm to lớn của chúng ta, trước nay chúng ta cứ nghĩ là họ người ít thế cô, chẳng xem họ vào đâu.

Huyết Kiếm Phiêu Hoa tiếp lời:

- Lẽ ra chúng ta nên bắt tay từ chỗ dễ dàng trước, tiêu diệt hai sư đồ Tiêu Dao Thư Sinh rồi hãy tính toán với lão họ Ôn mới đúng.

Dâm Hồ cười chua chát:

- Bây giờ nói về việc đó thì còn ích gì nữa!

Huyết Kiếm Phiêu Hoa đăm mắt nhìn về phía Nhạc Dương lẩm bẩm:

- Giờ đây chỉ còn trông vào Vưu hộ giáo và hai vị Nga Mi Đao đường chủ thấy chúng ta lâu quá chưa trở về, phái người đến thám thính nữa thôi.

o O o

Còn tình hình phía Nhạc Dương hiện tại ra sao?

Đỗ Môn tú sĩ dẫn theo Trường Bạch Lục Tuyệt và võ sư lái thuyền vòng đường đến Huê Dung, cải trang xong đang đêm đến Nhạc Dương ngay.

Hôm sau, sau khi thám thính mới biết Tam Hồ đã mất một, còn Thiên Hồ và Dâm Hồ đã dẫn theo rất nhiều người đi thuyền đến Quân Sơn rồi.

Sau khi hay tin, Đỗ Môn tú sĩ hết sức thất vọng, nhưng Lục Tuyệt thì trái lại, họ nghe nói nơi đây chỉ còn lại Song Cơ với Lãnh Nguyệt Tiên Tử, ba người đều là nữ nên vui sướng đến nhảy cẫng lên.

Đỗ Môn tú sĩ sau đó nghĩ phía Quân Sơn có Kim Hoa Ma, Nhất Kiếm Phong Quang và nhóm võ sư Duẫn Đoan Huê, bằng vào những địa đạo kiên cố và phức tạp, nhất thời không đến đỗi thất thủ, giờ đã đến đây rồi cứ nhân cơ hội thuận lợi này càn quét đối phương một phen cũng tốt.

Lão chỉ lo lắng một điều, đó là khi Trường Bạch Lục Tuyệt đã nắm được trong tay ba nữ nhân kia, phải chăng còn có tinh thần tiếp tục bán sức liều mạng cho lão nữa chăng?

Tuy nhiên, Lục Tuyệt giờ đã biết tin, dĩ nhiên muốn bỏ qua cũng chẳng thể được, đành bấm bụng cùng Trường Bạch Lục Tuyệt đi ra ngoài thành.

Một nhóm chín người kể cả hai huỳnh y võ sư giờ đã trở thành những người buôn bán tơ lụa, hai huỳnh y võ sư giả làm xa phu, mỗi người đánh một chiếc xe ngựa, chuẩn bị dùng để chở Thủy Hỏa Song Cơ và Lãnh Nguyệt Tiên Tử.

Lúc này chừng sau giờ ngọ, nhóm người bước lên Nhạc Dương lầu chiếm lấy một chiếc bàn đặt cạnh cửa sổ, vừa ăn uống vừa quan sát tình hình hoạt động của giáo đồ Thiên Ma Giáo bên dưới.

Hai huỳnh y võ sư giả làm xa phu thì đi loanh quanh gần đó, định qua những người buôn bán hàng rong dò la hành tung của Thủy Hỏa Song Cơ và Lãnh Nguyệt Tiên Tử.

Một gã bán táo đã vô ý cho biết Song Cơ và Lãnh Nguyệt Tiên Tử như là đang ở Hồ gia trang, một võ sư liền lên lầu khẽ báo cáo với Đỗ Môn tú sĩ.

Đỗ Môn tú sĩ gật đầu, thế rồi qua loa ăn uống xong, cùng Lục Tuyệt xuống lầu chia nhau ngồi vào hai chiếc xe ngựa, thẳng tiến Hồ gia trang.

Hồ gia trang là một thôn nhỏ nằm bên bờ hồ, từ một con đường nhỏ rẽ vào, qua khỏi một chiếc cầu đá mới đến nơi.

Hai bên con đường nhỏ trồng đầy tầng liễu hết sức râm mát. Xe ngựa đi được một quãng, từ trong bóng râm hai bên đường bỗng phóng ra hai đại hán cầm đao, đứng giữa đường cản hai xe ngựa lại.

Đó là việc nằm trong dự liệu, doanh trại của hai đại đường chủ và một Huỳnh kỳ hộ giáo dĩ nhiên là phải canh phòng nghiêm ngặt rồi.

Đỗ Môn tú sĩ ngồi trên chiếc xe đầu thản nhiên vén rèm lên, xòe tay ra, trên lòng bàn tay là một con hồ ly nhỏ bằng vàng hết sức linh động. Đó chính là Kim Hồ Lệnh phù của Dâm Hồ Vu Mã Ngũ Lang.

Hai hộ pháp Thiên Ma Giáo trông thấy lập tức hạ đao xuống, cung kính thi lễ rồi chia ra ẩn mình sau bóng râm.

Cứ thế, bằng vào chiếc Kim Hồ Lệnh đó, họ liên tiếp thông qua mọi trạm gác, khi đến đầu cầu thì mới gặp trở ngại.

Người canh gác nơi đầu cầu là Xú Tỳ Hoàng Mỹ Tư và Dâm Tỳ Diêu Bách Hợp, hai nàng này không như những hộ pháp trước, xem Kim Hồ Lệnh như là thánh thần.

Xú Tỳ Hoàng Mỹ Tư đến gần đón lấy Kim Hồ Lệnh, xem xét thật kỹ một hồi, sau cùng ngẩng lên trố mắt hỏi:

- Các vị trực thuộc đường nào?

- Phân đàn Huê Dung!

- À, thảo nào chưa từng gặp bao giờ. Còn mấy vị trong xe là thân phận gì?

- Hộ đàn tam kỳ!

- Đến đây có việc gì?

- Phụng lệnh yết kiến hai vị đường chủ có điều cơ mật diện báo.

Xú Tỳ hết nhìn hai chiếc xe ngựa lại nhìn chiếc Kim Hồ Lệnh trên tay, bởi không thấy có gì khả nghi, đã có ý muốn cho qua.

Chẳng ngờ Công Tôn Hổ trên xe tưởng là Xú Tỳ có ý làm khó, không nén được lửa giận, buột miệng nói:

- Mẹ kiếp, người xấu thường gây rắc rối...

Đỗ Môn tú sĩ định ngăn cản thì đã muộn, thế là đã bại lộ chân tướng. Bởi trong Thiên Ma Giáo, đừng nói chỉ là một hộ đàn thấp bé, ngay như hộ pháp cho đến hộ giáo, dễ thường cũng không dám xúc phạm đến bốn ả thị tỳ này.

Chỉ thấy Xú Tỳ lập tức biến sắc mặt, vung tay ném chiếc Kim Hồ Lệnh vào mặt Công Tôn Hổ.

Trong xe chật chội, Công Tôn Hổ không có chỗ tránh né, chiếc Kim Hồ Lệnh liền trúng vào góc trán.

Xú Tỳ vừa ném ra Kim Hồ Lệnh, liền tung mình trở lên cầu, lớn tiếng nói:

- Mau đi báo cáo với Vưu hộ giáo, bọn này chẳng tốt lành gì đâu!

Dâm Tỳ nghe vậy lập tức quay người, phóng như bay vào trong trang.

Đỗ Môn tú sĩ trầm giọng quát:

- Ngăn nha đầu kia lại mau!

Thật ra, trước khi lão lên tiếng, Công Tôn Long đã từ trong xe phóng ra.

Song thật không may, vị lão đại này bởi chân có tật, tuy võ công cao, nhưng khinh công thì lại không phải là sở trường.

Kết cuộc đã không ngăn Dâm Tỳ lại được, mà chỉ giam hãm Xú Tỳ trong bóng chưởng quyền phong.

Mười mấy hộ pháp canh gác trên đường nghe tiếng quát tháo, liền lục tục cầm đao kéo đến.

Đỗ Môn tú sĩ hết sức rầu rĩ, bằng vào võ công của Lục Tuyệt, phen này tuy không đến đỗi bại, nhưng muốn bắt sống Song Cơ thì e chẳng phải dễ dàng.

Thế nhưng, Trường Bạch Lục Tuyệt thì chẳng hề bận tâm, sáu anh em họ ngoài rượu và đàn bà, ưa thích nhất chính là việc chém giết.

Lúc này sáu anh em đều hết sức hăng say, vừa chém giết vừa la hét ầm ĩ.

Đỗ Môn tú sĩ chưa cho hai người huỳnh kỳ võ sư tham gia vào cuộc chiến, bảo hai người tháo ngựa khỏi xe và dắt ra xa, như chuẩn bị khi khẩn cấp dùng để thoát thân.

Trường Bạch Lục Tuyệt thần lực quả là bất phàm, chỉ vài hiệp mười mấy hộ pháp đã ngã gục hơn nửa số.

Xú Tỳ Hoàng Mỹ Tư cũng chẳng phải tay vừa, đã cầm cự đến giờ vẫn chưa táng mạng dưới chưởng lực của Công Tôn Long, vậy không có nghĩa là Công Tôn Long kém cỏi, mà là y thị thật quá thông minh, thấy đối phương hai vai không đều nhau, bèn hiểu ra nhược điểm của kẻ địch, nên y thị đã sử dụng kỹ xảo khéo léo ứng phó, cố kéo dài thời gian hầu chờ chủ nhân đến cứu viện.

Ngay khi ấy, Thủy Hỏa Song Cơ và Lãnh Nguyệt Tiên Tử đã dẫn theo hơn ba mươi hộ pháp từ trong trang ồ ạt tiến ra.

Trường Bạch Lục Tuyệt vừa thấy Song Cơ và Lãnh Nguyệt Tiên Tử xuất hiện, liền bỏ mặc mấy hộ pháp đang giao chiến, quay người lao về phía Song Cơ và Lãnh Nguyệt Tiên Tử.

Thủy Cơ Tam Nguyên Nương đứng lại, sửng sốt kêu lên:

- Ủa, sáu tên xấy xí kia từ đâu đến thế này?

Lão đại Công Tôn Long cười hề hề nói:

- Mỹ nhân ơi, con người không thể xét qua tướng mạo, đừng xem huynh đệ bọn này nghi biểu không ra gì, nhưng công phu khác thì ngàn người mới được một...

Y bởi cách gần nhất, miệng nói sỗ sàng, một chưởng bức lui Xú Tỳ, quay người lao về phía Thủy Cơ, tay phải vươn ra chộp vào đôi nhũ hoa y thị.

Sau lưng Thủy Cơ lập tức có hai hộ pháp lao tới, vung đao đón lấy Công Tôn Long.

Công Tôn Long thấy họ cản trở hành động của mình, liền toét miệng chửi mắng, bỗng lộn nhào xuống đất, hệt như cơn gió lốc lăn đến bên chân một hộ pháp trong số ấy, vung chưởng nhanh như chớp bổ ra. Hộ pháp ấy không kịp trở tay, gót chân liền vỡ nát, song y vẫn chưa thỏa mãn, lại lăn tới bồi thêm một chưởng, hộ pháp ấy chết ngay tức khắc. Hộ pháp kia vừa định viện thủ, chẳng ngờ ngọn đơn đao của đồng bọn bị đối phương chộp lấy, lúc này chỉ thấy ánh bạc loáng lên, ngọn đơn đao đã bay đến trước mặt, muốn đỡ gạt cũng chẳng còn kịp nữa.

Công Tôn Long chỉ chốc lát đã khử được hai hộ pháp, vô cùng đắc ý.

Song đến khi y đứng bật dậy, Song Cơ đã bị lão tam Công Tôn Anh và lão tức Công Tôn Hổ chia nhau nghênh chiến, ngoảnh lại tìm Lãnh Nguyệt Tiên Tử, nàng ta cũng đã lọt vào tay lão nhị Công Tôn Hổ.

Ngoài ra, lão ngũ Công Tôn Tuấn và lão lục Công Tôn Kiệt thì giao chiến với hơn ba mươi hộ pháp.

Với thành tực võ học của Trường Bạch Lục Tuyệt, lúc này nếu lão đại Công Tôn Long mà chịu tham gia vào vòng chiến của Công Tôn Tuấn và Công Tôn Kiệt, thì cuộc chiến hôm nay khá có lợi cho sáu anh em họ.

Thế nhưng, vị lão đại này mức độ hiếu sắc cũng đứng đầu Lục Tuyệt, lúc này y chỉ một lòng muốn bắt lấy một người đàn bà, chớ không hề nghĩ đến tình thế toàn diện, nên khi y quét mắt nhìn quanh, sau cùng đã dừng lại trên mình Tứ Tỳ, như thể vừa phát hiện được kho tàng, ré to một tiếng đầy hoan hỉ, lao ngay về phía Tứ Tỳ.

Đỗ Môn tú sĩ đứng dưới bóng râm từ xa thấy vậy lắc đầu nói:

- Đỗ mỗ giao đại sự cho đám sắc quỷ này thật là một sai lầm to tát, nếu biết trước có ngày hôm nay, chi bằng khi trước...

Hai võ sư đứng bên, một người bỗng sửng sốt khẽ nói:

- Giáo chủ hãy xem kia!

Đỗ Môn tú sĩ liền quay sang nhìn, thì ra trên một bờ ruộng không xa bỗng xuất hiện mấy nông phu tay cầm cuốc cào và đầu đội mũ rơm.

Mùa này trông thấy nông phu trên đồng ruộng vốn chẳng có gì lạ, song điều lạ là bọn nông phu ấy lại quá là to gan, trông thấy bên này đang ác chiến đẫm máu, chẳng những không chút sợ hãi mà còn đứng đó xầm xì bàn tán, dường như đang phê bình với nhau vậy.

Đỗ Môn tú sĩ biến sắc mặt, khẽ nói:

- Nguy rồi, đó là bọn lão quỷ ở Thiên Sơn, ta đi mau!

Hai võ sư đồng thanh nói:

- Có cần kêu gọi Lục Tuyệt không?

Đỗ Môn tú sĩ cười khẩy:

- Khi khác hãy tính!

Rồi liền tung mình lên lưng ngựa, chộp lấy dây cương giục ngựa phóng đi như bay.

Hai huỳnh kỳ võ sư dĩ nhiên đâu chịu ở lại chờ chết, thế là hai người một ngựa, cũng theo sau phóng chạy.

Lão ngũ Công Tôn Tuấn đang giao chiến với bọn hộ pháp nhác thấy, lớn tiếng nói:

- Này, lão lục hãy xem kia... giáo chủ sao lại bỏ đi thế này?

Lão lục Công Tôn Kiệt thở hổn hển:

- Mặc y... chúng ta... mau giết sạch bọn này... để... để đem hai ả này... về... về... Ối da!

Y chỉ lo nói nên chiêu thức thoáng chậm đi, bỗng bị mũi đao của một hộ pháp quét trúng mạn sườn, máu tươi liền nhuộm đỏ một mảng áo to.

Lão ngũ Công Tôn Tuấn như không lưu ý đến tiếng thét đau đớn của Công Tôn Kiệt, lại nói tiếp:

- Đâu chỉ có hai, lão lục!

Công Tôn Kiệt phấn chấn tinh thần:

- Vậy thì bao nhiêu?

- Sáu, không kể ả xấu xí kia!

- Tuyệt quá... sáu... với sáu... vui, vui quá!

Công Tôn Kiệt như quên khuấy vết thương đang không ngừng tuôn máu trong lúc cao hứng lại vung chưởng với hai chiêu kỳ diệu, liên tiếp hạ gục hai hộ pháp Thiên Ma.

Bọn hộ pháp Thiên Ma Giáo công hai anh em này trước sau đã gục ngã mười hai người, trong khi ấy chỉ có lão lục Công Tôn Kiệt bởi nói chuyện phân thần bị trúng một đao mà thôi.

Bên kia, lão nhị Công Tôn Hổ với Lãnh Nguyệt Tiên Tử Vưu Thu Hoa kẻ tám cân người nửa lạng, bất phân thắng bại.

Công Tôn Hổ công lực tuy thâm hậu, song Lãnh Nguyệt Tiên Tử là nghĩa nữ của Thiên Hồ Vi Sĩ Lôi, về mặt võ công từng được Thiên Hồ chỉ điểm rất nhiều, pho Ngọc Nữ kiếm pháp chỉ hơn chứ không kém Thủy Hỏa Song Cơ, nên Công Tôn Hổ dù đã cố gắng hết sức, nhất thời cũng chẳng làm gì được nàng ta.

Còn về trận chiến giữa Thủy Hỏa Song Cơ với Công Tôn Anh và Công Tôn Hổ thì đã gần bộc lộ thế hơn kém, võ công của Thủy Cơ vốn cao hơn Hỏa Cơ một bậc, người tiếp chiêu với Thủy Cơ là Công Tôn Anh, lại là kém nhất trong Lục Tuyệt, bởi Công Tôn Anh vốn luyện về ám khí, từ khi bị kẻ thù ném mù một mắt, ám khí ra tay không còn chuẩn xác nữa, thế là chẳng còn sở trường nào cả, nên sau mấy mươi hiệp đã dần lộ vẻ không còn chịu nổi nữa.

Lão tứ Công Tôn Hào tiếp chiêu với Hỏa Cơ sở trường về quyền pháp, và cũng là người có võ công cao nhất trong Lục Tuyệt, lại thêm Hỏa Cơ võ công vốn đã không bằng Thủy Cơ, nên cuộc chiến hoàn toàn trái ngược với bên Thủy Cơ và Công Tôn Anh.

Thế nhưng, Trường Bạch Lục Tuyệt thảy đều không có đầu óc, giá mà hai người thông minh một chút, lúc này chỉ cần đổi đối thủ cho nhau thì vấn đề đã được giải quyết, vậy mà họ lại không hề nghĩ đến điều ấy, rốt cuộc người thì chắc chắn sẽ đắc thắng, còn kẻ thì mỗi lúc càng nguy khốn.

Lão tứ Công Tôn Hào chẳng những không thương hại cho lão tam Công Tôn Anh, trái lại còn lên tiếng chế nhạo:

- Lão tam, bây giờ đâu phải lúc thương hương tiếc ngọc!

Công Tôn Anh nghe vậy không khỏi bực tức, toét miệng mắng:

- Mẹ kiếp, ngươi hãy câm miệng lại đi!

Công Tôn Hào khoái trá cười vang, hai người dường như đều quên mất họ là anh em cốt nhục.

Thủy Cơ Tam Nguyên Nương đâu chịu bỏ lỡ cơ hội, vung đao tung ra một hư chiêu rồi thì nhanh nhẹn lách người sang trái, một đao quất ra như gió.

Công Tôn Anh bị mù mắt trái, khi vừa buông lời mắng chửi, chợt thấy đối thủ biến mất, liền biết nguy tai.

Ngay khi tung mình thoái lui, đã cảm thấy bên lưng đau nhói, chân khí liền tản mạc, người chỉ rời khỏi mặt đất được chừng bốn thước đã lại rơi trở xuống.

Thủy Cơ một chiêu đắc thủ, liền lại một đao đâm tới.

Đao này xuyên vào người Công Tôn Anh đến năm tấc, lại ngoáy thêm một cái rồi mới hạ tay xuống rút đao ra.

Công Tôn Anh đâu phải là thân kim cang bất toại, dĩ nhiên chẳng thể chịu nổi. Thế nhưng, y cũng khá là hung hãn, biết mình đã thọ thương quá nặng, không còn hy vọng sống nữa, nên bèn cắn chặt răng lao thẳng tới.

Thủy Cơ vung đao gạt, lại tiện mất ba ngón tay của y, song vẫn không ngăn được thế lao tới của đối phương.

Đôi tay máu của Công Tôn Anh đã chộp vào vai Thủy Cơ, bởi sức lao tới quá mạnh, Thủy Cơ không sao đứng vững được, liền cùng đối phương ngã xuống đất.

Công Tôn Anh lúc này khí lực đã cạn, chỉ còn một cái miệng sử dụng được thôi, mặt y đầy vẻ hung tợn, cười sắc lạnh nói:

- Mỹ nhân ơi, cho hôn một cái để tròn tâm nguyện...

Y há to miệng đầy răng vàng, cúi xuống mặt Thủy Cơ.

Thủy Cơ hét to, tung chân lên, Công Tôn Anh liền bị đá bay lên không, rồi thì "bịch" một tiếng rơi xuống đất, không còn động đậy được nữa.

Thủy Cơ đứng bật dậy, mặt cũng đầy máu tươi, thì ra y thị đã bị Công Tôn Anh cắn vào chóp mũi.

Cũng trong lúc ấy, Công Tôn Hào chấp nhận hứng chịu một đao, đã bắt lấy Hỏa Cơ cặp vào nách.

Hỏa Cơ giãy giụa hét to:

- Tỷ tỷ hãy cứu muội với...

Thủy Cơ dung nhan bị hủy, đau lòng còn hơn chết, đâu còn lòng dạ nào giải cứu cho Hỏa Cơ nữa. Chỉ thấy y thị giậm mạnh chân, hai tay ôm mặt, quay người bỏ chạy vào trang.

Công Tôn Hào đã có mỹ nhân trong vòng tay, hết sức đắc ý, tung chân đá văng tử thi Công Tôn Anh, lao nhanh về phía hai chiếc xe ngựa.

Thế nhưng, cỗ xe thì còn, ngựa thì đã biến mất.

Lúc này y mới phát giác mất đi không chỉ hai con ngựa, mà ngay cả giáo chủ và hai võ sư cũng chẳng còn thấy bóng dáng đâu cả.

Y tức giận mắng:

- Mẹ kiếp, họ Ôn thật là tệ bạc...

Song y biết dù có đứng đây mắng chửi thì cũng không giải quyết được vấn đề, bèn cắp lấy Hỏa Cơ phóng đi ra phía bờ hồ, đồng thời thầm cầu mong là đừng gặp kẻ địch nữa, thuận lợi thoái khỏi đây để hưởng thụ một phen cho thỏa.

Lúc này, lão lục Công Tôn Kiệt lại bị trúng một đao, song đao thứ nhì này vẫn chưa chạm vào nơi yếu hại.

Dưới sự chiến đấu liều mạng của lão ngũ và lão lục, ba mươi mấy hộ pháp Thiên Ma Giáo đã ngã gục hết bảy tám người.

Chỉ cần lão đại Công Tôn Long giải quyết được Tứ Tỳ, lão nhị Công Tôn Hổ không thua Lãnh Nguyệt Tiên Tử, thì bốn anh em Trường Bạch còn lại vẫn có hy vọng giành được thắng lợi.

Nhưng lão đại và lão nhị có hàng phục được Tứ Tỳ và Lãnh Nguyệt Tiên Tử chăng? Lão nhị Công Tôn Hổ thì có thể, còn Công Tôn Long thì e rằng lực bất tòng tâm!

Xú Tỳ Hoàng Mỹ Tư bởi đã từng giao thủ với Công Tôn Long trước đó, biết rõ nhược điểm của đối phương, nên khi vừa xáp chiến là đã ra hiệu cho ba người kia biết, nên dùng trí hơn là dùng sức.

Trong Tứ Tỳ chỉ Xú Tỳ không sử dụng binh khí, Tham Tỳ Liễu Ngọc Trinh sở trường về ám khí, Độc Tỳ Sở Tâm Nga và Dâm Tỳ Diêu Sách Hợp đều sử dụng một ngọn Nga Mi Đao.

Nên Tứ Tỳ sau khi đã ngầm thỏa hiệp, do Xú Tỳ chính diện đối địch, Độc Tỳ và Dâm Tỳ với đơn đao hỗ trợ hai cánh, khi nào Công Tôn Long áp đảo Xú Tỳ quá, hai nàng sẽ xáp vào giải cứu, còn không thì chỉ đứng sau lưng Công Tôn Long hò hét trợ uy, hầu phân tán tâm thần đối phương.

Họ Sở đã áp dụng chiến thuật như vậy chẳng ngoài mục đích tạo cơ hội thuận lợi cho Tham Tỳ Liễu Ngọc Trinh, ám khí Tham Tỳ sử dụng là một loại gai bạc có móc sơn đầu, một khi cắm vào người, chỉ cần động đậy nhẹ là càng chui vào sâu hơn, chỉ trừ xẻo thịt móc ra, chẳng còn cách nào khác.

Thông thường, nhân vật trong giới hắc đạo đa số đều bôi chất độc lên ám khí để tăng thêm uy lực, nhưng Tham Tỳ lại khác, nàng ta cũng có tẩm dược vật trên ám khí, nhưng không phải thuốc độc, mà là một loại thuốc bột gây cảm giác rất ngứa ngáy.

Bởi y thị rất ham mê tài vật, biết con người mà bị ngứa ngáy trong xương cốt, sẽ hết sức khó chịu, chỉ có vậy mới chịu ngoan ngoãn trao ra vật yêu quý.

Công Tôn Long lúc đầu thấy bởi loại ám khí ấy thể tích quá bé, chưa có cảm giác nhiều, nên tuy bị ném trúng mấy nơi vẫn chẳng bận tâm.

Nhưng hồi lâu, y đều cảm thấy khác lạ, cổ lưng, đùi bụng đều ngứa ngáy khôn tả, đến đỗi mới công ra hai ba chưởng lại phải gải một lần. Ngờ đâu, không gải còn đở, càng gải càng thêm ngứa khủng khiếp.

Công Tôn Long vốn đã chân thấp chân cao, đi đứng đã không mấy nhã quan, giờ lại rụt đầu ẹo lưng, trông càng hết sức nực cười.

Tứ Tỳ thấy vậy, thảy đều không nén được cười ngặt nghẽo.

Lão nhị Công Tôn Hổ không hiểu nguyên do, quay lưng quát to:

- Lão đại làm gì vậy hả?

Công Tôn Long mỗi lúc càng ngứa khủng khiếp, nghiến răng méo miệng, dở khóc dở cười, mặt trông càng khôi hài hơn.

Lão nhị Công Tôn Hổ càng nhìn càng thấy gai mắt, lại tức giận quát:

- Lão đại điên rồi hả? Trêu gái cũng phải có lúc có nơi chứ, có biết là lão tam đã toi mạng rồi không?

Công Tôn Long như ngậm bồ hòn, đau khổ mà không nói được, quay qua nói:

- Ta biết, ta... ta...

Công Tôn Hổ bực tức gầm lên:

- Vậy thì hãy mau động thủ đi!

Nào ngờ họa vô đơn chí, Trường Bạch Lục Tuyệt trong lúc đang dần thất thế, trên đường nhỏ lại xuất hiện mấy mươi hộ pháp Thiên Ma Giáo nữa, có lẽ họ vừa được báo tin nên kéo đến tiếp viện.

Thế nhưng, phía Trường Bạch Lục Tuyệt cũng có cứu tinh xuất hiện, đó chính là các nông phu đứng trên bờ ruộng kia.

Khi nhóm hộ pháp Thiên Ma Giáo vừa xuất hiện, chỉ nghe một nông phu thấp giọng nói:

- Đi nào, không nên để cho một phía ngã, hãy đến giúp họ giữ thế quân bình mau!

Rốt cuộc, nhóm hộ pháp mới đến đã bị chận lại trên đường nhỏ.

Công Tôn Tuấn thấy vậy mừng rỡ nói:

- Thì ra giáo chủ chúng ta còn có phục binh!

Công Tôn Kiệt cũng phấn chấn tinh thần tiếp lời:

- Đương nhiên rồi! Giáo chủ chúng ta là hạng người nào? Dĩ nhiên tất cả đều nằm trong dự tính của lão nhân gia ấy rồi!

Bên này, Công Tôn Long nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, đã ngứa ngáy đến mức không còn chịu đựng được nữa.

Tuy vậy, Tứ Tỳ biết đối phương công lực thâm hậu, vẫn không dám mạo hiểm đến gần.

Sau cùng, Công Tôn Long đã chịu đựng hết nổi, bỗng quát to:

- Lão nhị, ta chiều ý ngươi đây!

Trong tiếng quát, đột nhiên đâm đầu về phía Lãnh Nguyệt Tiên Tử!

Lãnh Nguyệt Tiên Tử không ngờ có vậy, vội vung kiếm lên gạt, tuy bổ đôi đầu Công Tôn Long, nhưng đồng thời cũng bị Công Tôn Hổ đánh trúng một chưởng.

Công Tôn Hổ vốn không có ý định lấy mạng đối phương, chẳng ngờ nhất thời cấp bách, ra tay không giữ được chừng mực, đã đánh nát xương vai Lãnh Nguyệt Tiên Tử.

Tứ Tỳ thấy hộ pháp ngã gục, chẳng thể không cứu, thế là Công Tôn Hổ lại giao chiến với Tứ Tỳ.

Bên kia, nhóm nông phu chính là Thiên Sơn Tam Nghĩa và Hắc Y Hiệp Trịnh Trang Vi. Chận nhóm hộ pháp mới đến lại, chẳng khác nào hổ vào đàn dê, thoáng chốc đã đánh tan tác nhóm hộ pháp Thiên Ma Giáo.

Những kẻ còn sống sót thấy tình thế không ổn, đổ xô tìm đường tháo chạy.

Nhóm Tam Nghĩa cũng không đuổi theo, lại vào đứng dưới bóng râm tiếp tục thản nhiên theo dõi cuộc chiến.

Công Tôn Kiệt bị trúng hai đao, tuy không nhằm nơi yếu hại, song vì máu chảy quá nhiều, dần dần cảm thấy đầu chóng mắt hoa, khí lực đứt quãng, tay chân nặng nề, cho dù đối phương chỉ còn lại ba hộ pháp cũng cảm thấy ứng phó vô cùng khó nhọc.

Y vốn hy vọng nhóm nông phu kia sau khi đắc thắng sẽ đến tiếp viện, giờ hy vọng đã tiêu tan, không khỏi vừa lo lắng vừa tức tối, thế là liên tiếp để lộ nhiều sơ hở.

Một hộ pháp Thiên Ma Giáo thừa cơ xáp vào, bổ cho y một đao dữ dội, vị lão lục trong Trường Bạch Lục Tuyệt này sau cùng cũng đã ngã gục.

Ba hộ pháp Thiên Ma Giáo đắc thủ, lại đến tiếp tay với ba hộ pháp khác giáp công Công Tôn Tuấn, cuộc chiến sáu chọi một diễn ra hết sức ác liệt.

Giờ đây ngoài Công Tôn Tuấn ra, chỉ còn lại một lão nhị Công Tôn Hổ.

Về phía Thiên Ma Giáo thì cũng chỉ còn lại sáu hộ pháp và Tứ Tỳ.

Tứ Tỳ lúc này gặp Công Tôn Hổ, chiến thuật đối phó với Công Tôn Long vừa rồi đã không còn tác dụng, bởi Công Tôn Hổ vừa nhập cuộc đã hiểu thấu mưu kế của họ, lập tức tung mình lao bổ và Tham Tỳ trước tiên.

Tham Tỳ Liễu Ngọc Trinh kinh hãi, gai bạc trong tay chưa kịp ném ra đã bị chưởng phong quét trúng.

Dâm Tỳ và Độc Tỳ không kịp tiếp cứu, đành trơ mắt nhìn Tham Tỳ ôm ngực ngã úp xuống đất.

Công Tôn Hổ sau khi trải qua một trận chém giết điên cuồng, lý trí sớm đã tiên tan, nên vừa ngoảnh lại thấy Dâm Tỳ và Độc Tỳ cùng vung đao bổ tới, chẳng chút do dự, hai tay dang ra, chộp vào lưỡi đao sắc bén của đối phương.

Dâm Tỳ và Độc Tỳ ngỡ Công Tôn Hổ có cương khí hộ thân, thảy đều giật mình kinh hãi.

Rốt cuộc, gan to đã thắng nhút nhát, Độc Tỳ Sở Tâm Nga thoáng chút chậm tay, ngọn Nga Mi Đao đã bị đối phương đoạt mất.

Công Tôn Hổ đoạt được một ngọn Nga Mi Đao, nhưng lại không dùng để đối địch, chỉ xoay ngọn đao một cái trong tay, thay đổi vị trí cầm, tiếp theo sau vung tay, lại trao trả ngọn đao cho Độc Tỳ.

Tuy nhiên, điều khác nhau là, ngọn Nga Mi Đao của Độc Tỳ là bị đoạn lấy trong tay, còn nơi trao trả lại là vùng tim.

Công Tôn Hổ một đao ném trúng Độc Tỳ, chớ hề đếm xỉa đến nữa, tung mình lao bổ vào Xú Tỳ Hoàng Mỹ Tư.

Xú Tỳ tự biết không cự nổi, vừa định nhặt lấy một ngọn Nga Mi Đao ứng chiến thì Công Tôn Hổ đã lao đến sau lưng và vung chưởng giáng xuống. Xú Tỳ rú lên một tiếng thảm thiết, sọ não vỡ nát, chết ngay tức khắc.

Công Tôn Hổ ngoảnh lại thấy Dâm Tỳ Diêu Bách Hợp đang bỏ chạy vào trang, rồi lại nhìn xung quanh tử thi ngổn ngang, kẻ sống sót chẳng còn bao nhiêu nữa, bất giác lòng dâm lại nổi lên, bèn buông tiếng cười ha hả rồi phi thẳng đuổi theo.

Dâm Tỳ biết dù chạy vào trong trang cũng chẳng ích gì, và cũng biết đối phương đều là phường hiếu sắc, đối phó với hạng như vậy thị có thừa kinh nghiệm, có con đường sống không đi, lại lẫn trốn là nghĩa gì?

Thế là, y thị bèn quay người đứng lại giữa đường.

Công Tôn Hổ thoáng ngạc nhiên, cũng liền đứng lại, nheo mắt hỏi:

- Nha đầu sao không bỏ chạy nữa đi?

Dâm Tỳ vờ lừ mắt nói:

- Chạy đi đâu kia chứ?

Công Tôn Hổ cười phá lên, vừa tiến tới vừa cố với giọng dịu ngọt nói:

- Đi, hai ta hãy vào trong trang, tìm một chỗ vắng người...

Dâm Tỳ không kháng cự, mặc y cho mõm vào lòng, bồng đi vào trong trang.

Công Tôn Tuấn còn lại một mình, sau khi một chưởng đáng ngã bốn hộ pháp Thiên Ma Giáo, bản thân y cũng kiệt sức ngã lăn ra. Hai hộ pháp còn lại chẳng bỏ lỡ cơ hội, vung đao bổ xuống lia lịa, thoáng chốc Công Tôn Tuấn đã trở thành một đống thịt nhầy nhụa.

Sau đó, hai hộ pháp cũng đã quá mỏi mệt, cùng ngồi bệt xuống đất, nghỉ ngơi hồi lâu mới lấy lại sức, đoạn đứng lên đi vào trang với bước chân loạng choạng như hai gã say rượu.

Hai người vào đến trong trang, một người uể oải nói:

- Hãy tìm rượu uống mau...

Người kia hổn hển nói:

- Phải rồi, khô miệng quá, nếu không uống một hớp chắc là chết mất. Trong nhà bếp có rượu, chúng ta tự đi lấy...

- Cuộc chiến hôm nay thật là thỏa thích!

- Ôi, người chết cũng chẳng phải ít!

- Hai ta quả là mạng to, đại nạn không chết, ắt có hậu phúc, không chừng lần sau tuyển chọn Hắc kỳ hộ giáo, sẽ đến lượt hai ta cũng nên!

Người lên tiếng sau bỗng kinh ngạc kêu lên:

- Ủa, tiếng động gì thế nhỉ?

Hai người cùng kinh nghi chững bước. Tiếng động từ trong nhà bếp vọng ra, trong tiếng thở mạnh có lẫn tiếng rên rỉ, như là một nam một nữ, một thọ trọng thương và một đang lo cứu chữa...

Người lên tiếng trước khẽ nói:

- Hãy mau vào xem thử!

Hai người xô mở cửa, người bước vào trước ngẩng lên nhìn, bất giác ngây mắt thừ ra tại chỗ.

Người theo sau đưa tay xô và nói:

- Hãy mau vào giúp một tay đi!

Người đứng thừ ra bỗng bật kêu lên một tiếng kinh hãi, lẹ làng rút Nga Mi Đao ra, xông vào trong cung đao bổ xuống, hai cái đầu của Dâm Tỳ và Công Tôn Hổ cùng lăn sang một bên.

(mất 2 trang, tập 8 trang 197-198)

Tổng kết trong cuộc ác chiến này, phía Thiên Ma Giáo chỉ còn sống sót hai hộ pháp và Thủy Cơ bị mất mũi. Còn phía Trường Bạch Lục Tuyệt thì chỉ còn lại một lão tứ Công Tôn Hào đã bắt Hỏa Cơ Giải Y Lôi mang đi mất.

Công Tôn Hào đã mang Hỏa Cơ đi đâu?

Kể ra cũng thật may mắn cho Công Tôn Hào, y cắp theo Hỏa Cơ vừa ra đến đường cái quan thì gặp ngay một chiếc xe trống. Gã xa phu là một lão già áo quần cũ rách, đã từ chối với lý do là trời nóng bức, ngựa không chịu nổi, không muốn đón khách.

Thế nhưng, sau cùng chịu không nổi sự cám dỗ của một số bạc to, lão già đã bằng lòng. Công Tôn Hào nói với lão già là cần đến Ma đường, khi đến nơi sẽ trọng thưởng thêm.

Vào trong xe, buông rèm xuống, Công Tôn Hào lửa dục đã bốc lên ngập lòng, bèn định giở trò phi lễ ngay trong xe.

Thủy Cơ huyệt đạo bị khống chế, đành trơ mắt phó mặc cho y muốn làm gì thì làm. Ngờ đâu khi Công Tôn Hào vừa mở dây lưng ra, hai ma huyệt trên vai đã bị một luồng chỉ phong điểm trúng.

Rồi thì rèm xe vén lên, lão già đánh xe thò đầu vào cười hề hề nói:

- Khách gia, Ma đường đã đến rồi!

Thì ra lão già đánh xe chẳng phải ai khác, đó chính là Tiêu Dao Thư Sinh Liễu Tử Phong!

Cùng trong lúc ấy, trên đại lộ từ Ma đường đến Vinh Gia Loan, năm con tuấn mã phóng đi nhanh như gió cuốn.

Hai kỵ mã phía trước là Đỗ Môn tú sĩ Ôn Tư Quảng và hai huỳnh y võ sư cưỡi chung một con ngựa. Ba kỵ mã theo sau thì là Do Nhân Kiệt, Tả Thủ Thần Kiếm Chu Tử Minh và Bát Thủ Nhân Viên Khổng Nghĩa Dương.

Đỗ Môn tú sĩ vừa giục ngựa lao tới, thoáng chốc lại ngoái nhìn ra sau, đã vượt qua bảy tám dặm đường mà chung quy chỉ có ba người đuổi theo, trên mặt bất giác hé nở một nụ cười hiểm ác.

Khi gần đến một khu rừng, Đỗ Môn tú sĩ khoát tay ra hiệu, rồi thì trước tiên ghìm cương dừng ngựa và quay đầu lại. Hai huỳnh y võ sư cũng liền dừng ngựa lại.

Lát sau, nhóm Do Nhân Kiệt ba người cũng lần lượt đến nơi.

Đỗ Môn tú sĩ từ dưới bắp chân rút ra một ngọn kim bút đặc chế, quay sang hai võ sư nói:

- Hãy yên tâm mà tiếp chiến, ba chọi ba, không bên nào thiệt thòi. Hai người hãy đối phó với tên phía sau, họ chỉ là hạng bạch y võ sư thôi, còn tên tiểu tử họ Do thì bổn giáo chủ thừa sức đối phó. Xong trận này sẽ bắt đầu lại tất cả, tình hình hãy còn hết sức khả quan...

Hai huỳnh y võ sư đồng thanh nói:

- Xin giáo chủ yên tâm, dưỡng binh ngàn ngày dùng trong một lúc, thuộc hạ quyết sẽ liều chết đi theo giáo chủ!

Đỗ Môn tú sĩ gật đầu, chọi tay trên lưng ngựa tung mình xuống đất.

Nhóm Do Nhân Kiệt ba người cũng lần lượt tung mình xuống ngựa.

Đỗ Môn tú sĩ khẽ hắng giọng nói:

- Theo Ôn mỗ thì Do lão đệ...

Do Nhân Kiệt vung bút khoát ngắt lời:

- Thôi, khỏi nói nhiều, ngụy quân tử còn đáng sợ hơn chân tiểu nhân, nếu để lão sống còn, chốn võ lâm sẽ không bao giờ có ngày bình yên!

Đỗ Môn tú sĩ cười ha hả:

- Lão đệ quả là lớn lối!

Do Nhân Kiệt kim bút đưa ngang ngực, chầm chậm tiến tới một bước nói:

- Họa hay phúc hoàn toàn ở cuộc chiến này, nếu tại hạ chẳng may thua bại, đó chỉ trách tại hạ học nghệ không tinh, chẳng oán trách được đại giáo chủ. Xin ban chiêu!

Đỗ Môn tú sĩ lùi sau nửa bước, chú mục hỏi:

- Sở cậy của lão có lẽ là pho Kim Bút chiêu pháp, phải biết lúc lão phu luyện pho bút pháp này, lão đệ còn chưa ra đời. Lão đệ nếu bỏ qua hôm nay, ngày khác sẽ do lệnh sư đứng ra há chẳng vững chắc hơn ư?

Đỗ Môn tú sĩ lại sớm đã luyện thành Kim Bút bút pháp của sư môn ư? Việc này Do Nhân Kiệt quả không bao giờ ngờ đến.

Thế nhưng, việc ấy cũng chẳng khó giải thích, với thần thông quảng đại của đối phương trong võ lâm trước kia, ngay cả những điều bí ẩn của kẻ khác còn khó khăn hơn

mà lão ta còn điều tra ra được, việc học trộm một pho võ công cũng chẳng có gì là lạ. Không chừng chính vì đã học được pho Kim Bút bút pháp mà lão ta mới sinh lòng hùng bá võ lâm cũng nên...

Đỗ Môn tú sĩ thấy Do Nhân Kiệt lặng thinh đứng thừ ra, ngỡ là chàng đã có ý khiếp sợ, bèn mỉm cười nói tiếp:

- Lão đệ là người thông minh...

Do Nhân Kiệt định thần, mỉm cười ngắt lời:

- Đại giáo chủ cũng chẳng phải quá ngu ngốc, do đó đã khiến tại hạ nghĩ đến, nếu như đại giáo chủ quả thật có niềm tin tất thắng về cuộc chiến hôm nay thì đâu cần phải khua môi múa mép như thế này, đúng không nào?

Đỗ Môn tú sĩ sầm mặt:

- Tiểu tử ngươi đã tự tìm lấy cái chết. Ôn mỗ đành phải chiều ý ngươi thôi!

Đoạn một bút chênh chếch điểm ra.

Do Nhân Kiệt trông rõ tư thế xuất thủ của đối phương, bất giác giật mình kinh hãi, cùng một ngọn Kim Bút, cùng một chiêu bút pháp, vậy mà do Đỗ Môn tú sĩ thi triển, lại cao minh hơn Tụ Thủ Thần Y chẳng biết bao nhiêu lần.

Chàng thấy đối phương mới xuất thủ đã sử dụng chiêu "Nhất bút điêu long", một trong ba đại tuyệt chiêu Kim Bút, biết là đối phương có ý dò thử hỏa hầu của mình.

Kim Bút trong tay bèn vung lên, kèm theo vô số hoa vàng quét ngang ra, đó là chiêu "Tam triết truy kim".

Chiêu "Tam triết truy kim" này dùng để hóa giải chiêu "Nhất bút điêu long" lẽ ra là không đúng, song bởi chàng biết kẻ địch trước mặt vô cùng thâm hiểm xảo trá, không thể ứng phó theo lẽ thường, ngoài đấu sức còn phải đấu trí, ứng pháp như vậy chính là để cho đối phương thấy mình bất tài, nâng cao lòng kiêu ngạo và giảm chí khí đối phương.

Quả nhiên, Đỗ Môn tú sĩ nhếch mép cười hài lòng, rồi thì ánh vàng lóe lên, như đột nhiên tung ra một chiếc lưới vàng, phủ chụp xuống đầu Do Nhân Kiệt.

Đó là chiêu "Y ma thiên ngôn", một tuyệt chiêu khác trong Kim Bút bút pháp! Muốn hóa giải chiêu này chỉ có một cách, đó là lặp lại chiêu "Nhất bút điêu long" mà đối phương vừa sử dụng.

Thế nhưng, nếu ứng phó như vậy, chẳng thể không cân nhắc đến hai hậu quả. Một là đối phương thoái lui, đổi chiêu khác tấn công, hai là đối phương không quản thí mạng, song bút giao nhau, mỗi người vận chân lực, bằng vào hỏa hầu phân cao thấp.

Lẽ đương nhiên, đối phương chắc chọn con đường thứ hai, nếu đúng như vậy, liệu chàng có phải là đối thủ của Đỗ Môn tú sĩ chăng?

Do Nhân Kiệt đã quyết định! Chàng hít mạnh vào một hơi không khí, kim bút chênh chếch điểm ra, chính là chiêu "Nhất bút điêu long"!

Đỗ Môn tú sĩ ha hả cười vang, mũi bút hạ xuống, chẳng chút sai lệch, đè ngay lấy ngọn kim bút của Do Nhân Kiệt.

- Muốn so công lực, tiểu tử ngươi còn kém xa lắm!

Trong tiếng cười vang, mũi bút ấn mạnh. Do Nhân Kiệt không giữ nổi, Kim Bút liền vuột khỏi tay.

Đỗ Môn tú sĩ vừa định buông chuỗi cười thứ nhì, và nhân cơ hội cắm mũi bút vào yết hầu Do Nhân Kiệt.

Bỗng, lòng dâng lên một nỗi thắc mắc:

"Tiểu tử này sao kém cỏi thế nhỉ?"

Song đã quá muộn! Do Nhân Kiệt trước khi buông bỏ Kim Bút đã vận La Hán công do Kim La Hán truyền cho, lúc này song chưởng tung ra nhanh như chớp, tay trái với chiêu "Kim ti triển cấn" trong Kỳ Chính cầm nã thủ chộp vào ngọn Kim Bút của đối phương, tay phải với chiêu "Khí tượng vạn thiên" trong Bách Biến chưởng pháp đánh vào trước ngực đối phương.

Rốt cuộc, người mất binh khí lại là Đỗ Môn tú sĩ. Đỗ Môn tú sĩ bỗng nghe cổ họng uất nghẽn, hai mắt tối sầm, liên tiếp lùi ra sau năm sáu bước, rồi thì ngã lăn ra đất.

Tả Thủ Thần Kiếm Chu Tử Minh tiện tay vung kiếm bổ xuống, thế là một cự kiêu võ lâm lập tức đầu mình chia tay.

Hai huỳnh y võ sư phi thân lên ngựa, hai chân kẹp mạnh, giục ngựa chạy thục mạng vào rừng.

Tả Thủ Thần Kiếm và Bát Thủ Nhân Viên toan đuổi theo, Do Nhân Kiệt đưa tay cản lại, cười nói:

- Việc cần làm còn nhiều lắm, hãy để mặc họ đi thôi!

Hôm sau, trên hồ Động Đình đã xuất hiện vô số thuyền nhỏ, trên mỗi mũi thuyền đều có treo một tấm bảng với năm chữ "Chớ đến gần Quân Sơn!"

Thật ra việc hai ma giáo ác chiến đã loan khắp các vùng lân cận, dù không có sự cảnh cáo thì cũng chẳng ai dám đến gần vùng thị phi ấy.

o O o

Thời gian trôi nhanh, thắm thoát ba tháng đã qua đi.

Ngoài thành Khai Phong, địa điểm cũ của Thiên Long phủ lại xuất hiện một tòa trang viện nguy nga, xem ra còn quy mô và khí phái hơn so với Thiên Long phủ khi xưa.

Có một điều khác nhau là, chủ nhân mới của tòa trang viện này, Kim Bút thần hiệp Do Nhân Kiệt hoàn toàn không như vị chủ nhân trước là Kim Bút đại hiệp Lệnh Hồ Huyền tự cao tự đại, những đệ tử các môn các phái chỉ cần thật sự có lòng cầu tiến, bất kỳ lúc nào cũng có thể bước chân vào ngưỡng cửa tòa trang viện này.

Mấy mươi tiêu cục trong vùng Quan Đông và Lạc Dương trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy cũng đã lần lượt phục nghiệp, tổng tiêu đầu của những tiêu cục ấy chính là Kim Bút thần hiệp Do Nhân Kiệt.

Kim Bút thần hiệp Do Nhân Kiệt còn truyền dụ chốn võ lâm, phàm người nào từng phục vụ cho Thiên Đạo Giáo và Thiên Ma Giáo trước đây, chỉ cần biết ăn năn hối cải đều được mời làm tiêu sư cho các tiêu cục. Còn như quyết tâm lui ra khỏi giới giang hồ, Trung Nghĩa hai trang đất rộng bao la, có thể trồng trọt sinh sống.

Tóm lại, kể từ nay tất cả mọi người trong giới hắc đạo cũng như bạch đạo, miễn là tự mình không đi vào lối cụt thì vĩnh viễn có con đường để đi...

- o O o -

Hết